

సాధన గ్రంథ మండలి-98. Acc. No. 15966

శ్రీ శంకర హృదయము

[బ్రహ్మ సత్యం జగన్నిధ్య - అను సూక్తి నిర్వచనము.]

42
2-67

రచయిత్రి

శ్రీమతి సంకా సీతామహాలక్ష్మి

తెనాలి.

1528
1967
RCP

ప్రకాశకులు

సాధన గ్రంథ మండలి, తెనాలి.

కాపీరైటు]

1966

మూల్యం రు. 1=00

హక్కులు రచయిత్రివి.

1994. 10. 10
వి.క.

పరాధవ - కార్తీకము
ప్రతులు 1000

★

జానకిరాం ప్రెస్, తెనాలి.

త తో స త్

కం. “ఓం” కారము నాబ్రహ్మము

“ఐం” కారము వాణియనగ నైనది జగతిన్

“హ్రీం” కార మగుచు నంబయు

“శ్రీం” కారము నగుచు చెలగె శ్రీపద్మజయున్.

శ్రీ గురు వ దార్పణ ము

శా. ఆ బ్రహ్మణ్యుని మూలపూరుకుల వంశాభీందు మద్దేశికున్
నుబ్రహ్మణ్య ధరామరేంద్రు మదిలో స్తోత్రంబుగావించి నే
నబ్రహ్మణ్యము గల్గ నీకృతి తదీయాంఘ్రి ద్వయంబందు నే
దేబ్రహ్మజ్ఞత గోరిపెట్టితి మనోభీష్టంబు వర్ణిల గన్.

అద్వైత బ్రహ్మవిద్యా ప్రకాశకులు

పౌరాణికరత్న, మహాపాథ్యాయ, భాగవతతత్త్వరహస్యప్రకాశిక
బ్రహ్మవిద్యారసిక, యిత్యాది బిరుదాంకితులగు
పరమపదస్థ బ్రహ్మశ్రీ మూలుపూరు సుబ్రహ్మణ్యకౌత్రిగారు

ఆశీఃపూర్వక ప్రశంస

శ్రీ గాయత్రీ పీఠాధిపతులగు
శ్రీ శ్రీ శ్రీ విద్యాశంకర భారతీస్వామివారు

ప్రపంచములోని శాస్త్రములలోనికెల్ల వేదాంత
శాస్త్రము ఉత్కృష్టమైనది. శాస్త్రము లన్నిటికిని రాజుఅనినీ,
శాస్త్రములకు శాస్త్రమనినీ వేదాంతశాస్త్రము గౌరవింప
బడుచున్నది. 'ఆధ్యాత్మవిద్యా విద్యానామ్' అనికదా గీతోక్తి.

వేదాంత శాస్త్రములలోకెల్ల, అద్వైతవేదాంతము
మూర్ధస్యస్థానము నలంకరించుచున్నది. ఆదిశంకర భగవత్పా
దులవారు అప్పటి మనదేశములోనున్న 72 అద్వైతేతర మతము
లను ఖండించి అద్వైత సిద్ధాంతమునకు ఆధ్యాత్మిక సామ్రాజ్య
పట్టాభిషేక మొనరించి యశఃకాయులైరి.

అద్వైత వేదాంతసిద్ధాంతమును బోధించుటకు మూడు
ప్రధానమార్గములుగలవు. అవి ఏమనగా, అజాతవాదమార్గము,
మాయావాదమార్గము, సుజాతవాదమార్గము. జగత్తు ఎప్పుడు
పుట్టినే లేదని అజాతవాతబోధ. జగత్తు మాయయొక్క పరిణా
మముగా పుట్టినదనినీ, బ్రహ్మజ్ఞానము కలుగగా పోవుననినీ,
అంతవరకు వ్యవహార సత్యత్వము కలిగినదనినీ మాయావాద
సిద్ధాంతము. ఈ వాదముప్రకారము మాయ అనునది అనాది
యైనను, అంతముకలది అనగా సాంతము. ఈ మాయావాదమే
ప్రపంచములో చాలాప్రఖ్యాతిని, ప్రచారమును గాంచినది.

ఇక మూడవ వాద్యమైన సుజాతవాదమునకు ప్రమాణికములైన ఆధారములున్నను దేశములో అంతగా విస్తరించలేదు. దానిని ఇటీవల అనంతవరం స్వాములవారిని ప్రఖ్యాతిగాంచి జీవన్ముక్తులైన మహాపురుషులు ఈ సుజాతవాదమును తమ బోధలో విశేషముగా ప్రకటన జేసినారు. వారు వ్రాసిన శతాధిక మనన రూప గ్రంథములలో ఈ సుజాతవాదము స్పష్టము చేయబడినది.

మాయావాదము ప్రకారము “బ్రహ్మసత్యం జగన్మిథ్య” అనునది సిద్ధాంతమైతే, ఈ సుజాతవాదములో “బ్రహ్మసత్యం జగద్భ్రష్ట” అనునది సిద్ధాంతమై యున్నది. ఈ సిద్ధాంతము ప్రకారము మనకు కనపడు విశ్వమంతయు బ్రహ్మమే. ఈ సిద్ధాంతమును అనంతవరము స్వాములవారి శిష్యులలో అగ్ర గణ్యులైన శ్రీ మూలువూరి సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రిగారు చక్కగా ప్రచారములోనికి దెచ్చిరి. వారు వ్యాకరణ వేదాంతములలో గొప్పపండితు లగుటయేగాక వారికి తెలిసిన విద్యను తమ జీవితములో ఆచరణలోనికి తెచ్చిన మహాపురుషులు. వారు భాగవతమును చెప్పనపుడుగాని, త్రిపురారహస్యాది పురాణములను ప్రవచనము చేయనపుడుగాని ఈ సుజాతవాద సిద్ధాంతమును అత్యద్భుత అభినివేశముతోను, చక్కని యుక్తులతోను, శంకర సిద్ధాంత మిదియేయను సంపూర్ణమైన విశ్వాసముతో నుద్ఘోషించెదరు. వారితో నేకీభవించని పండితులుకూడ వారి ప్రవచనమును వినగానే అత్యాశ్చర్యముతో ముగ్ధులగుదురు. శ్రీ శాస్త్రి గారు ప్రాపంచకవిషయములలో నిర్రిపులును పరమశాంతి లును అయియుండి జగమునంతను బ్రహ్మముగా జూచి తన్మయత్వము నొందగల మహాపురుషులు. అట్టి ఉత్తమవ్యక్తులు చాలారుదు.

ఈ సుజాతవాదప్రకారము ఉన్నదంతయు బ్రహ్మమే. బ్రహ్మము కంటెను వేరుగ, జగత్తుగా కనబడునది ఆ బ్రహ్మము యొక్క స్వాతంత్ర్యశక్తియొక్క విపరము. ఈ స్వాతంత్ర్యశక్తి బ్రహ్మకు స్వభావమే. కనుక చిత్ ప్రకటింబితమైన జగత్తు కూడ బ్రహ్మమే. ప్రపంచము బ్రహ్మముకన్న వేరుగానున్నదని యనుకొనేవారు అట్టి ప్రపంచముయెడ వైరాగ్యవృష్టిని అభ్యసించి బ్రహ్మము లేక భగవానునియందు అవస్థభక్తిని అభ్యసింపవలెను. ఇకను సుజాతసిద్ధాంత ప్రకారమన్ననో, కనబడునదంతయు బ్రహ్మమే యనుభావముతో కనపడు ప్రతివస్తువు యందును ఆత్మీయమైన ప్రేమదృష్టిని అభ్యసించి స్వము ఆత్మగానో భగవానునిగానో సాక్షాత్కారము చేసికొనవలెను. వీరిదృష్ట్యా ప్రపంచము వేరుగాలేదు గనుక వీరికి వైరాగ్యబోధ అవసరము లేదు. పూర్వము కబీరుదాసు గోధుమరొట్టెలను కాల్చుకుని నెయ్యి దగ్గర పెట్టుకొని తివవలెనని ప్రయత్నించుచుండగా ఒక కుక్కవచ్చి ఆరొట్టెను నోటకరచుకొని పారిపోయెను దానిని చూచి కబీరుదాసు ఆకుక్కరూపముగా నున్నదికూడ భగవానుడే అను విశ్వాసము కలవాడుగనుక భగవంతుడే ఆ కుక్కరూపముగా వచ్చినాడని గ్రహించి, స్వామీ ఆరొట్టెలను ఈ నేతితోకూడ తినుడని కేకలువేయుచు పరుగెత్తి దానిని పట్టుకొని ఆరొట్టెలను నేతితో తినిపించినాడని కబీరుదాసు చరిత్రమనకు తెలియజేయుచున్నది. బాపట్లలో దత్తాత్రేయ మందిరమును, శంకరవిద్యాలయమును స్థాపించిన బ్రహ్మనందతీర్థస్వామి యను జీవన్ముక్తులు అనంతవరం స్వాములవారి గురువరేణ్యులు ఒకసారి తమ శిష్యులతోకూడా యిప్పటికి నుమారు 50 శంఖాల

పూర్వము శ్రీశైలము పోవుచుండగా త్రోవలో పెద్దపులి కూర్చుని యున్నది. దానిని చూచి శిష్యులు భయపడగా భయములేదని వారికి ధైర్యముజెప్పి తాము ఆపెద్దపులి వద్దకు వెళ్లి దాని శిరస్సుమీద చెయ్యిపెట్టి 'మీకు మాకు భేదము లేదు, కాని మావాళ్లు నిన్నుచూచి భయపడుచున్నారు మీరు కొంచెము ప్రక్కగా తొలగండి' అనగానే పెద్దపులి తొలగి పోయినది. భగవానుడే పెద్దపులి ఆకారముగా యున్నాడని వారికి సంపూర్ణమైన విశ్వాసము కనుకను, ఆకనపడునది భగవత్స్వరూపమేనని సాక్షాత్కారము. పొందిన మహాపురుషుడు గనుక ఆయనకు ఎటిభయము గలుగలేదు. సర్వము బ్రహ్మము గనో ఆత్మగనో చూచువారికి వేరే రెండవవస్తువు లేదుగనుక దేనిని జూచియు భయపడ నవసరము లేదు. సర్వమును ఆత్మ గనే ప్రేమింతురు. కాని ప్రపంచములో చాలామంది ప్రపంచము వేరే సత్యముగా నున్నదని భౌవించువారగుటచేత, అట్టివారల గురించి ప్రపంచమునందు సత్యత్వబుద్ధి తొలగుటకుగాను, వైరాగ్యబోధ చేయబడినది. ప్రపంచము నంతను బ్రహ్మగా జూచు బ్రహ్మణ్యులు చాలామంది. ఈ రెండురకముల బోధలలోను బేధమున్నట్లు వైకికనపడినను, పర్యవసాసములో ఉభయులకును ఆత్మసాక్షాత్కారముచే మోక్షమువచ్చును గనుక, ఈ రెంటిని ఘటతః విరుద్ధబోధలుగా పాటించ నవసరము లేదని ప్రాజ్ఞులు గ్రహింప గలరు.

ఇక సుజాతసిద్ధాంత బోధలో ఆరితేరిన శ్రీ మూలుపూరి సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రిగారికి ఈ గ్రంథమును రచించిన కవయిత్రి శ్రీమతి సంకా సీతామహాలక్ష్మి అనునామె ముఖ్యశిష్యురాలై

వారిబోధలను చక్కగా శ్రవణముచేసి, మననము చేసినది. శ్రీ శాస్త్రిగారికి ఈమె నూమగారున్న, భర్తమున్నగువారున్న ముఖ్యశిష్యులగుటయేగాక, అన్యగ్రామము, అన్యకుటుంబముల నుండి వచ్చిన ఈమెయును శిష్యురాలై అగ్రస్థానమును వహించుట చాల ప్రశంసనీయము ఈమె యిదినరలో ఒక గ్రంథము వ్రాసి తెనాలిలో శ్రీ మూలపూరి సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రిగారి తదనంతరము వారిశిష్యులుచేయు గురుజయంతి పుత్సవములో ఆగ్రంథమును నాచేత ఆవిష్కరింప జేసినది. ఇప్పుడు ఈ గ్రంథమును రచించి దీనికి నా ఆశీస్సులను కోరుటచేత నేనావిషయమై ఈ ప్రశంసను చేయనైనది.

స్త్రీజాతిలో ఈ సీతామహా క్షినిబోలు నారీరత్నము చాల అరుదు. జన్మాంతర పుణ్యపుంజ పతికవిశేషముచే ఈమెకు ఈజన్మలో చక్కని భౌతిక దేహ వర్చస్సేగాక, చక్కని సంస్కృతభాషాజ్ఞానము, పద్య, గద్య రచనాకౌశలము, క్లిష్టమైన అద్వైత వేదాంత భావములను వెంటనే గ్రహించి ధారణ చేయగల గ్రహణ, ధారణ పటుత్వము, గురువుగారియందు అత్యద్భుతమైన భక్తి, వారుచెప్పిన సిద్ధాంతబోధయందు అచంచలమైన విశ్వాసము, పెద్దలయందు గౌరవము, వినయాది సౌశీల్యము, ఇన్ని సుగుణపుంజముల వర్చస్సుగూడ ఈమెలో విరాజిల్లుచున్నవి. ఈమె రచించిన గ్రంథములో ఈమె ప్రకటించిన వాదమునకు తగిన ప్రమాణములను, యుక్తులను, మహా పురుషుల అనుభవములనుగూడ వ్యక్తము చేసినది. ఈగ్రంథము అద్వైతవేదాంతమును మననము చేయువారికి చాల ఉపయోగకరము. నూతనమార్గములో, గొప్పధైర్యసాహసములతో

యిట్టి గొప్ప గ్రంథమును వ్రాయుటలో ఈమెకు యీ మెయే సాటి.

ఈమెకు పరమేశ్వరుడు సకల శ్రేయస్సులను కలుగజేయు గాకయని మా నారాయణ స్మరణపూర్వక ఆశీస్సులు!!

విద్యాశంకరభారతీస్వామి

ఆశీయుజ పూర్ణిమ. (29- 0-66)

శ్రీ సచ్చిదానందేంద్రసరస్వతీ సద్గురుపాదుకాయై

నమో నమః

అ భి ప్రా య ము

శ్లో॥ కార్యకారణ యోరేకాం వ్యక్తిమాదేషు ముద్యతా ।
అథనారీతయా స్వార్థం సృష్టం యేన శివోఽస్మ్యఽహమ్॥

శ్రీమతి లక్ష్మీసాభాగ్యవతి సంకాసీతామహాలక్ష్మి దియించిన “శ్రీ శాంకరహృదయ” మనది యీ సారగ్రంథము గామూలాగ్రముగ జదివితిని. ‘బహు సత్యం జగన్మిథ్యా’ యనది బహుద్వైతసారనూక్తియొక్క తాత్పర్యము నీమె స్వగురు ముఖమున శ్రవణముచేసియుండిన శ్రీశంకరాద్వైతపు దృష్టి సృష్టిబోధ ననుసరించి ప్రతిపాదించితినియు, నిదియ శాంకర సిద్ధాంత హృదయమనియును వెలిబుచ్చినది. విషయము, అధికారము, ప్రయోజనము అను మూడంశములు ఇందు నిరూపింపబడినవి.

ఈ బోధ నీమెకు శ్రీ సుబ్రహ్మణ్యగురువుంగవులు తెలిపి యుండుట, శ్రీవారికిని నాకునుగూడ దేశికులగు బ్రహ్మీభూత పరమశాంస శ్రీసచ్చిదానందేంద్రసగస్వతీ సద్గురు శ్రీసాదులవారి ప్రబోధము ననుసరించియే జరిగియుండెను. ఈ శ్రీవారు దృష్టి సృష్టిబోధ నిట్లు తమ ఆరూఢ మననములందు వ్రాయించిరి - చూడుడు.

“ఈ సగుణబ్రహ్మ అంతయు దృశ్య త్రిపుటీరహిత - స్మృతిమాత్రమైన సాకారరూపము అని తెలియవలెను. ఈ సమష్టి వ్యష్ట్యాత్మక - అవస్థాత్రయరూప సగుణము విమర్శ - ఆమర్శరూపమగు మనోరూపమని చెప్పునపుడు, ఈ సాకార మైన మనోరూపమునకు ‘అసలు’ ఉండవలెగద. దీనికి ‘అసలు’, నిరాకారమే అనుటకు వీలులేదు గద ఈ సగుణమే బ్రహ్మ ప్రపంచమని మనమందరమూ తలంచునపుడు, ఇదియే మానసి కము, ఆంతరము, అని చెప్పటకు ఈ సాకారరూప సగుణము నకు సాకారముగాను, కేవల ఆంతరముగాను ఉన్న ‘అసలును’ నిరూపించక తప్పదని తేలుచున్నది. ఈ సాకారరూప - ఆంతర ప్రపంచము ఏమిటా అన్న, ఆత్మపరిణామము గనుక ఆత్మ లోకము గాన, వేద్యరహిత కేవల సన్మాత్ర సత్యవస్తువైనట్టి విత్తిమాత్ర వివర్తము గాన, సాక్షాద్వేదాత్మకము అని చెప్ప దగిన, ‘సర్వము సర్వగతము’, ‘సర్వము సర్వమయము’ అని చెప్పదగినట్టి, ‘బ్రహ్మైవ లోకః బ్రహ్మలోకః’ అను, కార్య బ్రహ్మలోకమునకు ఆత్యంతవిలక్షణమైన పరబ్రహ్మలోకము సుమా యని చెప్పవలెను. ఈ పరబ్రహ్మలోకమునే ‘జీవన్ముక్త బ్రహ్మ’ అని చెప్పటకు సంశయములేదు. ‘విశ్వతః పరమా

స్నిత్యం విశ్వన్నారాయణగ్ం హరిమ్' అను నారాయణ
 వాక్యము చెప్పు లోకమిదియే. బ్రహ్మదేవుడు తపస్సు చేసిన
 తరువాత పరబ్రహ్మ ఆయనకు దర్శనమిచ్చిన స్వాత్మలోక
 మిదియే అర్జునుడు సందర్శించిన విశ్వరూప మిదియే. ఇట్టై
 నచో, ఈ విశ్వరూపమును సందర్శించి అర్జునుం డెందుకు వెత
 డెందవలెను అన్న, ఉదరభేదిమతముతో విశ్వరూపము వేరు,
 తాను వేరు, అనుచు దర్శించినాడు గనుక తాపము నొందెను,
 అని ఆచార్యవారు భాష్యములో నచటనే నిరూపించియున్నారు.
 చయనస్వామినారు చెప్పిన విద్యాప్రపంచమేనా ఏమిటి ఇది -
 అన్న, ఇది విద్యాప్రపంచమే అనుటకు సంశయములేదు గాని,
 ఈ ప్రపంచము సమష్టి వ్యప్త్యాత్మక - అపస్థాత్రయరూప సగు
 ణమునకు అభిన్న నిమిత్తోపాదానమగుటచే, 'అసలు' గాన,
 సర్వాత్మకము, సర్వగతము, అని చెప్పుచుండ, విద్యాప్రపం
 చము అర్చిరాదిమార్గగమ్యమగు బ్రహ్మాడాద్యహిస్థితము అని
 చయనస్వాములవారు అనినట్లు ఇచట చెప్పబడుటలేదని ఏత
 స్వీలక్షణ్యము తెలియవలెను. 'ఇహౌవ తైర్జిత స్సర్గః' అను
 లోకప్రతిపాద్య సద్యోముక్తి, కేవల నిరాకార మనోనాశరూప
 దేహముక్తియే అనక, శుద్ధ సత్వమయ సాకార మనోనాశ
 మను పేరుగల, 'సర్వము సర్వాత్మకము' అనునట్టి, సగుణ
 సర్వకైకత్వ జ్ఞానఫలితమైన, ఉత్తమజీవన్ముక్తిప్రద పురుషోత్తమ
 లోకమని తెలియవలెను. గోపికలు నూర్యోపరాగకాలమందలి
 భగవద్బోధచే దృష్టఫలముగా పొందిన లోక మిదియే, అని
 తెలియవలెను. ఈ సాకారమనోనాశము అను ఆత్మపరిణామ
 లోకమునకును, ఇందుకు అభిన్న నిమిత్తోపాదానమైన నిరాకార

మనోనాశరూపమైన అచలసంవిద్రూప నిర్గుణపరబ్రహ్మకును, సువర్ణ - సువర్ణాభరణ వ్యాయమున ముఖ్యైకత్వమునే తెలియవలెను. ఛాందోగ్య అష్టమప్రపాఠకగత - దహారవాక్య భాష్యమందు బ్రహ్మలోకము స్థూలవిషయకమా నూక్ష్మవిషయకమా, అని విచారించి, స్థూల సూక్ష్మైకత్వ ప్రతిపాదక దృష్టి సృష్టి సిద్ధాంతరీత్యా నిరూపించిన అర్థమిదియే.

‘ఇదం హి విశ్వం భగవాన్’ అనునట్లును, ‘అహ మను రభవం సూర్యశ్చ’ అనులాగునను, ఈ సర్వాత్మత్వసందర్భనము గలవారికే ఈ త్రైకాలిక జగద్విషయక సంకల్పస్వాతంత్ర్యము ఆవిర్భవించునని ఈ దహారవాక్యభాష్యములో చెప్పబడినది. ఈ యర్థములో వాశిష్ట త్రిపురారహస్య భాగవతాదులు ప్రమాణము లగుచున్నవి.

ఈ పురుషోత్తమలోకమునే, సగుణోపాసకులు, ‘అర్చి రాది మార్గముద్వారా దూరదేశమునకు వెళ్ళి పొందినా’మని తలంచెదరని తెలియవలెను వాశిష్టము, త్రిపురారహస్యమును చెప్పి అర్థమిదియే. జయవిజయూదు లిట్టి భావము గలవారు గనుకనేగద, సాంప్రదాయిక స్థూలసూక్ష్మైకత్వ జ్ఞాననిష్ఠగల అక్షరోపాసకులగు సనకసనందనాదులచే శపింపబడి, జన్మత్రయమందు వైరభావముతో, ఈ సర్వగత సర్వాత్మక వైకుంఠలోకమును పొంది, ముక్తులైనది! ఈ యధ్యారోపసిద్ధాంతమందు ఈ క్రమము క్రిని ఖండించుగాని, ప్రశంసించరు అని తెలియవలెను. యదపేక్షయా ప్రశంసించరన్న, ఈ ముక్తిస్థానము తానే యని వీరు అధ్యారోపసిద్ధాంతరీత్యా తెలియక, సృష్టి

దృష్టియే సృష్టి అను భావముతో కృపణులై, ఆ వైకుంఠమున
 కేగిగూడా, ప్రభువుసోదరులవలె 'భోగమాత్ర సామ్యలింగాచ్చ'
 అను సావధికభోగైశ్వర్యములనే పొందుచున్నారు గనుక, అని
 తెలియవలెను. అయితే, ఇది బ్రహ్మజీవసిద్ధాంతమని తమరు
 చెప్పుచున్నారుగదా? బ్రహ్మయే సర్వత్రా సాధకుడైనపుడు,
 ఎవరిని ఏవిషయములో నిరసించుట సంభవించును? అని అన్న,
 ఈ రహస్యము నెఱింగితే, యీ నిరసించుటగూడ లీలామాత్ర
 మనుట సంభవించును. ఈ యాత్మపరిణామమగు లోకము,
 ఈ సమష్టి వ్యష్ట్యాత్మక సగుణలోకము అను అవరప్రకృతికి,
 ఆభిన్ననిమిత్తోపాదనము, అగుణ లోకము, అని చెప్పుటవలన
 లాభము ఇదియే యని తెలియవలెను. అపుడు ఈ సమష్టి
 వ్యష్ట్యాత్మక అవస్థాత్రయములోగూడ మనము జాగరూకులమై
 యుండుట సంభవించును. ఇనివరకు నిద్రితులముగాను, స్వప్న
 గతులముగాను ఉండుట 'నృషుతవ మాయయా భ్రమమ్'
 అనినట్లు స్వాధీనమాయావిలసితమే అని తెలియవలెను. అపుడు
 ఈ సగుణప్రపంచమంతా 'సమాధి'యగు 'నా భాష' అని మనకు
 విశదమగును. "చిదంబరేశులము" అపుడు మనమగుదుము.
 నిత్యమూ, సర్వగతమూ, స్థాణువువలె కూటస్థము, అచలసంవిత్తు
 అయిన నిరాలంబమనస్సే వాసుదేవుడని భగవంతుడు గీతలో
 సెలవిచ్చియున్నాడు. ఈ వాసుదేవులము మవమైనచో, మనకు
 చలనాదులు మానసికములుగాక యదార్థము లెట్లగును? ఈ
 స్థూలనూత్నేకత్వరీత్యా చరవాసుదేవులము గావలెగాని,
 కృపణమతాభినివేశముతో మనము గరుడవాహనారూఢుల
 మైనా మనకోరిక యెన్నటికినీ సిద్ధించదు." అని.

ఇంకను దృష్టిసృష్టిభావము నిట్లు శ్రీవారు విశదపరచిరి. చూడుడు—“ఈయాత్మ బహుభవనరూపవ్యక్తులందరు పరబ్రహ్మ యొక్క అనన్యాయశలు గనుక సృష్టి స్థితి లయ స్వాతంత్ర్యము గల బ్రహ్మిష్టులగు జ్ఞానులని చెప్పబడుచున్నారు. వీరందరు సముద్రతరంగన్యాయమున స్మాత్మనిస్థితులగుటచే నిత్యము క్తు లని చెప్పటకు సంశయము లేదు. ఈ బ్రహ్మానన్యులగు ప్రత్య గ్వ్యక్తులు ఈ బ్రహ్మకాశమందు విరాజమానులగు నక్షత్ర ములు అని చెప్పవచ్చును. ఈ నక్షత్రభూతులై, స్వాత్మని స్థితులు, స్వానన్యభూతులు అయిన ప్రత్యగాత్మలు సాన్నిధ్య మాత్రమున తమయందు అవ్యక్తాది స్థూలదేహాంత అపంచీకృత పంచీకృత భూత భౌతిక త్రైకాలిక సగుణప్రపంచములను, స్నష్ట మనోరథాది ప్రపంచములనువలె ఉన్నేవ నిమేషన్యాయమున ఉత్పత్తి స్థితి లయముల నొందింపుచు నిత్యము క్తులయ్యును బంధమోక్షములను క్రమముగా పొందుచున్నట్లుండురు.” అని.

అధికారిని గుఱించి యిట్లు వ్రాయించిరి—“బ్రహ్మమే అధికారియైవపుడు అధికారి తారతమ్యాదులు మాయికములు; బ్రహ్మ లీలాప్రవృత్తి కనువుగా నుండును. ఆత్మ యీపాద మందు త్రైగుణ్యాత్మనా వికారము నొందియున్నది. కనుక ముముక్షువులు ఈ త్రైగుణ్య ధర్మములయందు అభినివేశించక త్రిపాద్విభూతిలోకి అర్చిరాది మార్గముద్వారా యేగుట మంచిది. లేదా ఏ యోగభక్త్యాది సాధనములతోనో సర్వగత మగు పరబ్రహ్మయందు చిత్తమును నిరవశేషముగా లయింప జేసికొని, సద్యోముక్తియను ఆత్యంతిక జన్మరాహిత్యమును పొందుట మంచిది. కాని వీరిలో నవరును బ్రహ్మజీవవాదను నెడి

దృష్టి సృష్టి శ్రద్ధగలవారు కారు. సాక్షియందే యీ సగుణము అధ్యారోపిత మనెడి స్థూలసూక్ష్మకర్మశ్రద్ధయే దృష్టి సృష్టి శ్రద్ధ. పరబ్రహ్మయే అవ్యక్తాది - ఆస్మత్ స్థూలదేహాంత - అపంచీకృత పంచీకృత భూతభౌతికములను ఈక్షణమాత్రమున అధ్యారోపితములనుగా సర్వబుద్ధిసాక్షియగు తనయందు ఆరోపించుకొని వాటిలోతాను అదివరకే అచట నున్నాడుగాన ప్రవేశించినట్లు ప్రవేశించి ఘటోదరస్థితచలద్దీపకళికవలె చల సంవిదాత్మక జీవరూపుడుగా నున్నాడు, అనునదే భూతైర్మహాద్భిర్య ఇమాః పురో విభుః” అను భాగవత ద్వితీయస్కంధ మందలి శ్లోకార్థము. ఇట్లు తెలసి ఉత్తమజీవన్ముక్తులగు తే ఉత్తమాధికారుల లక్షణము” అని.

ఇక ప్రయోజనవిషయమై శ్రీవారిట్లు వ్రాయించిరి - “అధ్యాసపరిపూర్ణమైన పరబ్రహ్మయొక్క పూర్ణస్వాతంత్ర్య కృత - దృష్టిసృష్టి అను పేరుగల - పరబ్రహ్మకు, బ్రహ్మీష్టులకు ఉత్తమ జీవన్ముక్తిప్రదమైన ఆహార్యాధ్యాసయే గాని, ప్రమాదముగల ప్రమాతయొక్క ఆవరకాధ్యాసము గాదు. ఇది దృష్టిసృష్టినిబట్టి చెప్పబడెడి అధ్యాసము. ఈ ఆహార్యాధ్యాసమునుబట్టియే జీవులు ఇహపరలోకములను తమ హృదయమైన చిదాకాశములోనే ఈక్షణమాత్రమున సృష్టిస్థితిలయముల నొందించుకొనుచున్నారు. కనుక వీరి దృష్టాదృష్ట గమనాగమనాదులు స్వప్రతిబింబిత దేశకాలాది మూలకములగుటచే ప్రాతిభౌతికములు గాన, ఆత్మరత్యాత్మ క్రీడారూపములు. శ్రద్ధా భక్తిజ్ఞానములవలన ఈ సిద్ధాంతప్రజ్ఞ గలవారికి మోక్షబెంగ అనవసరము; అనగా సర్వవ్యవహారోచ్ఛేదకమైన

అశరీర ముక్తి బెంగ అక్కరలేదు. సర్వజీవులు ఈ జీవితముండు వరకును - 'వీరే మా బంధువులు, ఈ దారపుత్రులే దార పుత్రులు, ఈ స్నేహితులే స్నేహితులు, ఈ గృహ దేహ దేశ మతములే మాకు నిజములైనవి' అను అనుబంధముతో మన స్థైర్యముగా వెనుకా ముందూ ఆలోచనలేకుండ యుండి

యున్నట్టే యుందురు గాక ! ఇదివరకుగాని, ఇకనుండుగాని, వీరు వీరి స్వస్థి నుంచి తొలగనే తొలగలేదు, తొలగరు. ఎప్పుడూ వీరు స్వాత్మనిస్థితులగు సచ్చిదానందమూర్తులు, ఆధోక్షజులున్నా. ఈ మాట మన హృదిస్థితమైనచో సర్వాత్మనా యున్నది మనమే యను ప్రజ్ఞ మనకు స్థితమగునుగదా! అప్పుడు స్వేచ్ఛాపరేచ్ఛాప్రారబ్ధములు అద్వయాకాశస్వరూపులగు మనకు ఆభాసలై, ఆలంకారములే యగును. అందరి మనోరాజ్యములలోను మనము నిర్విశేషముగా కలిసి, ఆచార్య ప్రోక్త జీవన్ముక్తానందలహరి అను గ్రంథమునకు లక్ష్యభూతుల మగుట సంభవించును." గనుక ఉత్తమజీవన్ముక్తియే దృష్టి సృష్టి బోధకు ప్రయోజనమైనది. ఇది ద్వైత విశిష్టాద్వైతులు చెప్పనట్లు ఎచటనో సుదూరమైన పరమపదమున అర్చిరాది మార్గప్రాప్తమైన సగుణఫలముగాదు, మరేమన - జీవుడు తన స్వస్వరూపమైన దహరముననే ఉత్కృంతి గత్యాగతులు లేకుండా, స్వాత్మవిలాసములతో, "సర్వాత్మత్వ మహావిభూతి సహితం స్యా దీశ్వరత్వం స్వతస్సిద్ధమ్" అనినట్లు - 'ఆత్మరతి రాత్మ క్రీడః ఆత్మా రామః' అను విధమున విహరించుటే యగును.

ఇక 'ఆకాశమం దాత్మనిష్ఠ' యనెడి దృష్టిసృష్టి విజ్ఞానానుసారి సమాధినిష్ఠను గుఱించి శ్రీవారు సెలవిచ్చిన ప్రవచన

మును చూడుడు — నిరాలంబ మనస్సు, అచలసంవిత్తు, అను
 సర్వబుద్ధిసాక్షియగు స్ఫురత్ప్రకాశాత్మక ఆకాశమందు ఆత్మ
 నిష్ఠ కలిగినదాకా, సమష్టివ్యవ్యక్తక - అవస్థాత్రయరూప -
 విమర్శ ఆమర్శ అను పేళ్లుగల మనస్సే మనము' అను బుద్ధి
 మనకు నివృత్తముగాదు, పురుషోత్తమత్వబుద్ధి కలుగదు అనుట
 నిశ్చితార్థము. నిరాలంబమనస్సు అను సర్వసాక్షియందు ఆత్మ
 నిష్ఠ కలుగుటే 'మనస్సు మాదు మనస్సు నొందుట' - అని
 తెలియదగియున్నది. అపుడు సర్వమనస్సులు సాధకుని మన
 స్సులే యగును. స్థూల సూక్ష్మైకత్వజ్ఞానము పరిపాకము నొం
 దును. త్రిపురారహస్యములో చెప్పబడిన బహుమానసిక రాజ
 యోగుల మగుదుము. సర్వత్రా అక్షరసాహార్దము, ఆత్మ
 స్వాతంత్ర్యము ఆవిర్భవించును — అని.

ఇట్లు సద్గురుశ్రీచరణులు దృష్టిసృష్టి వేదాంతానుసారము
 తత్వవిజ్ఞానమును, సమాధినిష్ఠను, అధికారిపయోజనములను,
 తమ ఆరూఢప్రవచనములందు బోధించియుండిరి ఈ రచయిత్ర
 తిపాదించిన భౌవములకు ఆకర్షణమైన ఈసద్గురుప్రబోధము నిట్లు
 నము గమనించిచూచితిమేని, ఈమె చక్కని బ్రహ్మమేధాతో
 ర శృతవిజ్ఞానమును ధారణము జేసినదని తేటపడును.

స్వసమాన శీలవ్యసనవంతులగు సాధకులందర కీ రచ
 ము సముచితోపకారకము కాగలదు

స్వస్తి శివం భూయాత్,

సద్గురు శరణుడు,

మున్నంగి పున్నయ్య పంతులు
 నందివెలుగు.

మం ద లి మా ట

భారతదేశము విమతచ్ఛాయా చ్ఛన్నమై - జ్ఞానమను
 భ్రమతో అజ్ఞానము వంకకు - వెలుగను భ్రాంతితో చీకటి
 వంకకు - పరువెత్తి పోవుకాలమున సాక్షాత్ శంకరావతారు
 లైన జగద్గురు శంకరాచార్యులు అద్వైత సిద్ధాంతమును ప్రతి
 పాదించిరి. దానితో పరమతము లన్నియు సూర్యునిముందు
 చుక్కలైనవి.

శంకరులు జగతి కనుగ్రహించిన అద్వైతసిద్ధాంత సుధా
 హాదమునందు సాధారణ జనానీకముకూడ ఓలలాడి తరించు
 టకు సోపానప్రాయములైన గ్రంథములనేకములు సంస్కృతము
 నందు, వానిననుసరించి తెనుగునందు వెలువడినవి ఈ సర్వ
 గ్రంథములకు అద్వైత సిద్ధాంత ప్రతిపాదనమే లక్ష్యము.
 అయినను దేని విశిష్టత దానిది. ఈ శంకర హృదయము కూడ
 అట్టి గ్రంథములో నొకటి.

ఈ గ్రంథరచయిత్రి శ్రీమతి సంకా సీతామహాలక్ష్మిగాదు.
 ఈమెకు గురువులు బ్రహ్మశ్రీ మూలుపూరు సుబ్రహ్మణ్య
 శాస్త్రిగారు. (పరమగురువులు అనంతవరములో నివసించిన
 స్వాములవారు. ఈ స్వామి యతిరూపముదాల్చిన పరబ్రహ్మము
 అనదగినవారు.) సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రిగారు ప్రకాండపండితులు.
 ఉత్తమసాధకులు, జీవన్ముక్తులు. ఇట్టిదైన ఉత్తమ గురుపరంపర
 నుండి లభించిన జ్ఞానసారమును హృదయపేటియందు పదిల
 పరచుకొని భావించి భావించి ఈ రచయిత్రి ఈ గ్రంథమును

రచించినది. గ్రంథము చూచుచో శిష్యునినోట గురువే పలుకు
చున్నాడనిపించును. ఈగ్రంథమును గురువులకే అంకితమిచ్చుట
ప్రశంసింప దగినది.

ఇంత చక్కని గ్రంథమును మా మండలి యందు
ఆచ్ఛాత్తింప ననుమతించినందులకు శ్రీమతి సీతామహాలక్ష్మీగారిని
మండలి ఎంతయు ఆభినందించుచున్నది. ఈమె ఇట్టి గ్రంథముల
నింకను రచించి వెలయింపగల సమర్థత కలవారు. భగవానుడు
వారి యత్నమునకు చేయూత యొసంగుగాత !

ఇట్లు,

బు లు ను సూ ర్య ప్ర కా శ శా స్త్రీ

వ్యవస్థాపకులు :

సాధన గ్రంథమండలి, తెనాలి.

విజ్ఞాపనము

అద్వైత తత్త్వప్రకాశకులైన సద్గురువులు దివ్యశ్రీ మూలుపూరు సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రిలవారు సంప్రదాయసిద్ధముగా సాగించుచుండెడి ప్రబోధసారాంశములు అంబుధివలె నపారములు. అగమ్యమైన యద్వైతతత్త్వ మతిసుగమ్యముగా నుండునట్లు బోధజేయు సుధీవిశాలురగుటచే పండితప్రకాండులు సైతమట్టి సమన్వయార్థముల నంగీకరింపక తప్పకయుండె నను నది ప్రాజ్ఞలోక మెఱింగిన విషయమే. అట్టివారి ప్రబోధాంశముల తత్త్వార్థము. మనవాభ్యాసముచే “ దూరస్థంఽచాతికేచ తత్ ” అనునట్లు ఆపరోక్షమై, స్థితప్రజ్ఞాజనకము కాగలదనుట యనుభవజ్ఞులకు సమ్మతము. అయ్యది తత్త్వమననశీలురకే స్వయంవేద్యము. అట్టి శ్రీవారి బోధసారమున “ ఏషతూద్దేశతః ప్రోక్తో ” యనునట్లు, సంద్రమున తుంపర్లవలె కొన్ని విచారణాంశముల నొక చిన్న పుస్తకరూపమున “ అద్వైత బ్రహ్మవిద్యాసారము ” పేరున నతిసామాన్య భాషారీతిలో రచన గూర్చి శిష్యావళి ప్రోద్బలమున శ్రీవారియొక్క ప్రథమ జయం త్యుత్సవ సందర్భములో నాచే చదుపరుల కందింప బడినది. కాని లోకమున సామాన్యప్రబోధముచే తత్త్వజ్ఞాన మొకింత తెలియవచ్చిననూ, అద్వైతానుభూతిని సాధించెడి విషయమున అభ్యాసకులకిట్లు సందేహములు కలుగును. అద్వైతము అనుభూతియె గదా? చెప్పుటెట్లు? చెప్పినచో ద్వైతమేయగుగాని అద్వైతము కానేరదు గదా! యనునిట్టి యబోధవాక్యములు వినవచ్చు చున్నవిగదా! ఇట్టి శంకలను సమన్వయింపదగు ప్రమాణయుక్తిసహిత పరిశీలనమంతయు శ్రీవారు ప్రవచనములలో శ్రోతల కందించినయే యుండిరి. కాని, శ్రోతల ప్రజ్ఞా

మాంద్యముచే శ్రీవారి బోధసూక్తులు సరియైన గ్రహణమునకు రానేరవు. అట్టితరి, శ్రీవారి పూర్ణబోధసారమును, శ్రోతల యొక్క సందేహములను తొలగించి, నిర్మలవిజ్ఞానము గలుగు నట్లు వెల్లడించిన బాగుండును గదా! యని, నామానసము తరచుగా సందడించు చుండెడిది.

ఇంతటిలో భగవత్ప్రేరితమా యన్నట్లు, ఈ యద్వైత తత్వరహస్య సారాంశమును, 'బహు సత్యం జగన్మిథ్య' యనెడి సూక్తిసమన్వయముచే, దృష్టిస్పృష్టిబోధ ననుసరించి, 'శ్రీశంకర హృదయ' మను పేరున, ఈ చిన్న గ్రంథరూపములో శ్రీవాగ్దేవీ ప్రసాదముచే గావించుటయైనది. మరియు నద్దానిని శ్రీ గురుదేవులకే సమర్పణముజేసికొనుటకు, శ్రీవారి తృతీయజయంతి సందర్భముననే నవకాశము కలిగినది.

పాండిత్యలోపముచే ప్రజ్ఞాశాలురకు హృదయంగమైన విధముగా నిరూపణము జరిగియుండకపోయినను, విజ్ఞానులొందలి భావార్థమునే గ్రహించి, యాశీఃప్రసారముల నొసంగ విజ్ఞాపనము.

మరియు భక్తిజ్ఞాన ప్రబోధకములగు ఉత్తమ ఆధ్యాత్మిక గ్రంథములు ప్రకటించి ప్రచారముచేయుచున్న సాధన గ్రంథముకలి సంపాదకులు, తమ మండలిలో ఈ గ్రంథమును ప్రకటించుటకు ఆమోదించినందులకు వారికి నా కృతజ్ఞతాభివ్యక్తి పూర్వక అభివందనములు తెలుపుకొనుచున్నాను.

ఇట్లు,

రచయి త్రి.

అ ప తా రి క

త త్వ ప్ర క్రి యా భా వ ము

“బ్రహ్మ సత్యం జగన్మిథ్యా” య నెడు శాంకరాద్వైత సిద్ధాంతసారనూక్తికి “బ్రహ్మ సత్యం జగద్బ్రహ్మ” య నెడి గూడాభిసంధి ప్రదర్శింప బడుచున్నది. ఇట్టి విజ్ఞానాంశ మిచట దృష్టి సృష్టి ప్రక్రియ ననుసరించి సాగించుట యైనది. దృష్టి సృష్టియన, బ్రహ్మము తన స్వభావమైన అఘటితఘటనాశక్తిచే అనగా, (తనకభిన్నముగు) ఆత్మ మాయచే నీ దేశ కాల కలనా వైచిత్ర జగద్రూపమున స్వయంవిపర్తమయ్యెననెడి భావము. ఇందుకు భిన్నముగా సృష్టి దృష్టి యనుచు మరొక వేదాంత ప్రక్రియ గలదు. దీనినిబట్టి ప్రపంచము జీవభ్రాంతి ననుసరించి (జీవుని కర్మానుసారముగ) ఈశ్వరసృష్టమైనది - అని నిర్ణయింప బడినది. ఇందు సృష్టికర్త జీవ భిన్నేశ్వరుడుగా భావింపబడును. మొదటి ప్రక్రియ యందు జీవాభిన్నేశ్వరుడే (సృష్టగా) తేలియబడును. ముందుగా ప్రజ్ఞా వికాసమునకై సృష్టి దృష్టి ననుసరించిన మిథ్యాత్వము నిరూపింపబడి పిమ్మటదీనిని నిరసింప దష్టి సృష్టి విధానముచే మిథ్యాత్వ హృదయము నిరూపించి బడినది.

ఇక నీరచనము నందలి విషయ విభాగ మేమన, విషయము, అధికారి, ప్రయోజనము లనెడి మూడు ముఖ్యాంశ

ములు నిరూపింపబడినవి. విషయవిచారమున ప్రమేయ, సాధన
విచారముల నిడి రెండు ప్రకరణములు గాను, అందు సాధన
విచారమున జ్ఞాననిష్ఠ, కర్మనిష్ఠ యని రెండు అనాంతరాంశ
ములుగాను వివేచించుట జరిగినది. సహృదయులగు జిజ్ఞాసు
సోదర, సోదరీ వ్యక్తు లిందలి ప్రయోజనమును గని, యాశీర్వ
దింప విజ్ఞప్తి యే యాశయము.

ఇట్లు,

ర చ యి త్రి.

మంగళాచరణము

శ్రీ గణేశ స్తుతి

ఆ. శ్రీ గణేశుని, గజముఖున్, శివునితనయు
విఘ్ననాయకు మనమున వినుతిసలిసి
పాశ్చతీసుతు పదములన్ బాడినట్టి
మనుజకార్యము నిర్విఘ్నమగుచు వెలయు.

సరస్వతీ స్తుతి

ఆ. వాణి, గాయత్రి, సావిత్రి, వరుస నలరి
నామ రూపములను గూడి నటనమాడు
వారిజనినేత్రి వీణాధరిత్రి గావ
సతత మాయమ సన్నతుల్ సల్పుచుండు.

ఉ. చక్కని వాక్ప్రసూపముల స్రక్కుగవలెడు వాక్కునిచ్చెఁ తా
మక్కువవ మొ నాపయిని మంజులభాషిణి శారదాంబకున్,
దక్కువలేదు లేదెపుడు తల్లిదలంచిన యుల్లమందు నా
యక్కఱలెల్లదీరు యశమందగనేర్తు మహోన్నతంబుగన్.

కం. తల్లీ! నీవౌ విద్యా
వల్లీ! నేరచన నొకటి వరలించితి నీ
చల్లని యుల్లమునన్, గొను
పల్లవ కరయుగళి బట్టి పద్మదళాక్షి.

గురు ప్రోత్సాహము

కం. గురుచరణ సరసిజంబులు

మరువక మది దలచువారి మాంద్యము దొలగున్
అరయగ నెఱుకను న,
ద్గురు చరణమె శరణమనిరి ననులకు జగమున్.

కం. మూల్పూరి వంశా! నీ సరి

పోల్పగ గురువెందుగలకు పూజించుటకున్
వేల్పును దెలిపితివే! నిల
దాల్పగ నీ చరణయుగము తారకమయ్యెన్.

ఆ. “బ్రహ్మ సత్యంబ” యని నీవు బలుకుచుంటి,
“జగము మిథ్యయై” యని నీవు చాటుచుంటి,
తిరిగి సర్వము బ్రహ్మగ తెలుపు విధము
విస్మయంబగు వినినట్టి విబుధులకును.

కం. అద్వైతామృతవర్షీ,

యద్వైత సుధారసంబు నందించి యహో!
అద్యయ పదమును జేరితి
వే! ద్వైత ప్రసక్తి లేని విభువని దలపన్.

సీ. నిర్గుణంబైన యా నిజతత్త్వ మరయగన్
 ధర నశక్యంబయ్యె తార్కికులకు
 అద్వైతుల మటంచు నతిశయోక్తిగ బల్క
 కై వల్యసిద్ధిని గాంచుటెట్లు ?
 సగుణంబులోనుండు సారంబు దెలియక
 నామరూపంబులే నమ్మియుండి
 ద్వైతంబు సత్యసిద్ధాంతమంచని జెప్ప
 పరమపదంబును బడయనగునె ?

అ. నిత్య ముక్త స్వరూపమగు నీదు రూపు
 నిన్ను దెలియగ తెలియనౌ నిజము, నదియె
 సగుణ నిర్గుణ సాహిత్య సరణిగూడ
 నని, నుడివెలిరి నద్దురు లనగ మీరు.

* *
 *

విషయము

సీ. “ధర్మంబు” దెలియని ధార్మికం బదియేల
 “సత్యం” బెఱుంగని చదువదేల ?
 “తప” మెఱుంగనియట్టి తనువుతో పనియేల
 తన్ను చా నెరుగని తపమదేల ?
 “దాన” మొసగుట విధానమెరుగకదేల
 ధ్యానింపఁ దెలియని జ్ఞానమేల ?
 ఆత్మను రక్షించుటది “నుహింస” యటంచు
 యుక్తిచాలనియట్టి ముక్తియేల ?
 “వైరాగ్య” మన నిల నేరాగములు లేక
 ఆత్మరాగము కల్గి యనుభవంబు
 “సమత” యనంగను సత్యదృష్టియె యని
 “అమనస్క” మనగ నాయాత్మ యగుట
 “కర్మయోగము” లోని మర్మమెరుగుట యన్న
 త్రిపుటి రహితముజేయు తెలివి యనియు
 క్రియవిధానముల ప్రక్రియను దెలియక జేయ
 సిద్ధిగాదనుచు ప్రసిద్ధియుండె

ఆ. అట్టి సామ్యసారములెల్ల డిట్టబఱచి
 తేటతెల్లముజేసిన ధీవిశాలు
 సుబ్రమణ్యుల పుణ్య భూ సురవరులను
 ప్రస్తుతింపుదు సద్భక్తి ప్రణతులిడుదు.

శ్రీ గణేశ శారదా గురుభ్యో నమః
సద్గురు పాదుకాయై నమో నమః

శ్రీ శంకర హృదయము

[“బ్రహ్మ సత్యం జగన్మిథ్యా” అనడి బ్రహ్మద్వైత నూక్తికి
“బ్రహ్మ సత్యం జగద్భ్రష్ట” అనడి సమన్వయ ప్రదర్శనము.]

మంగళాచరణము.

శ్లో॥ అజమపి జనియోగం ప్రాపదైశ్వర్యయోగా
దగతిచ గతిమత్తాం ప్రాపదేకం హ్యనేకం
వివిధ విషయగ్రాహి ముద్దేక్షణానాం
ప్రణతభయ విహంతృ బ్రహ్మయత్తన్నతోఽస్మి॥

దృష్టి సృష్టి వేదాంతము

1. విషయనిరూపణము

((A) ప్రమేయ విచారము)

శ్లో॥ అస్తి భౌతి ప్రియం నామ రూపం చేత్యుశ పంచకం ।
ఆద్యత్రయం బ్రహ్మరూపం జగద్రూపం తతోద్వయమ్॥

ఓంకార స్వరూపమైన బ్రహ్మము మాత్రమే సత్యమైన
దనియు, శేషించిన దెల్లను మిథ్యయనియును, ఉపనిషద్వాక్య
ములచే విశదీకరింపబడి యున్నది గదా! మరియు నీబ్రహ్మమే

అకార, ఉకార, మకారరూప, ప్రణవమాత్రావాచ్య, సర్వ జగదధిష్ఠాన మనియు చెప్పబడుచున్నది అధిష్ఠానస్వరూప ముతో నీబ్రహ్మము నిత్య, శుద్ధ, బుద్ధ, ముక్తస్వభావమును, నిర్విశేషఖండాద్వితీయ సచ్చిదానంద స్వరూపమునై యుండి, విపర్తరూపముతో సర్వజ్ఞత్వ, సర్వేశ్వరత్వ, సర్వాంతర్యామిత్వ, సర్వగంధత్వ, సర్వరసత్యాద్యనంత కళ్యాణగుణైకతానుడగు పరమేశ్వరుడుగను, తదుపసేవకుడుగు జీవరూపుడుగను, తదుప భోగపదమైన విశ్వరూపుడుగనుగూడ వెలయుచుండు సనియు చెప్పబడు చున్నదిగదా! ఈ త్రివిధ విపర్తమునే త్రిపుటియని పరిభాషించు చున్నారు. ఈ త్రిపుటినే మిథ్యయని చెప్పుచు న్నారు. త్రిపుట్యధిష్ఠానమైన నిర్విశేషబ్రహ్మము మాత్రమే సత్యమని చెప్పుచున్నారు.

మిథ్యాశబ్దార్థమును పండితులు అనిర్వచనీయభ్యాతి యందురు. దీనినే యనిర్వచనీయాధ్యాస మందురు. మందాంధ కాారమున త్రాటిని సర్పమనుకొనునట్లును, శుక్తిని రజితమను కొనునట్లును, మన యంతఃకరణ భ్రాంతివలన బ్రహ్మమును త్రిపుటియని మనము భావించుచుండుటే యీ మిథ్యాధ్యాస మని తత్వజ్ఞులు నిర్వచించు చున్నారు.

అధ్యాసభాష్యమున శ్రీ శంకరు లీ యధ్యాసతత్వమును లెస్సగ నిరూపించిరి. బ్రహ్మమనడి యధిష్ఠానమున నానా వైచిత్ర్య చిత్రీకృతమైన జగత్తంతయు సధ్యారోపిత మైనది. అధిష్ఠాన మొకతీరున నుండ, నారోపము మరొకతీరున భాసిం చుట సర్వులకును అనుభూతవిషయముగనే యున్నందున, అన్య

త్రాన్య ధర్మావభాసమే సర్వథా మిథ్యాధ్యాస లక్షణమని శ్రీ భగవత్పాదులు తేల్చిరి.

మరియు నిట్టి మిథ్యాపదార్థములయొక్క యుసికిని గుఱించి సత్యమనిగాని, యసత్యమనిగాని, సత్యాసత్యమని గాని, సత్యాసత్యములు కాకుండుటయనిగాని మనము తెలియుటకు వీలులేదు. ఇట్టి యుసికినే యనిర్వచనీయభ్యాతి యనిరి.

ఈ యనిర్వచనీయాధ్యాసము పలుప్రకారములుగా నిరూపింపబడినది.

(1) అస్తి శబ్దార్థము త్రికాలాబాధ్యమైనది. ఈ జగత్తు యిట్టిది కాదుగదా! “అవ్యక్తాదీని భూతాని వ్యక్తమధ్యాని భారత | అవ్యక్త నిధనాన్యేవ తత్రకా పరిదేవనా” అను గీతా ప్రమాణానుసారము సృష్ట్యాదినిగాని, ప్రళయానంతరమునగాని లేక, మధ్యకాలమునమాత్రము గోచరించునది గావున అస్తిత్వమున కనవకాశమై, ఉనికి లేనిది యనదగుచున్నది. కాన ఉనికి లేనిదగుటచే సత్యము గాడనియు, ‘మిథ్య’యే యనియు చెప్పబడినది.

(2) మరియు ఈ జగత్తు జాగ్రత్స్వస్థ సుషుప్త్యాద్యవస్థలయందు జూచినను అస్తిత్వములేక యున్నది. ఎట్లన - జాగ్రత్స్వపంచదృశ్యము స్వప్నావస్థయందు ఉండుటలేదు. అచ్చట ప్రకృతియే మారిపోవుచున్నది. అచ్చోట నుండు దృక్కు, దృశ్యము మొదలైన సర్వము మనోమయమే (మనస్సే). మరియు సుషుప్తియందు జూచినచో దృశ్యమే లేదు. ఈ

జగత్తు జాగ్రత్తునం దొకకాలమున మాత్రమే దృశ్య మగు చున్నందున స్థిరముగాని దగుటచే 'మిథ్య' యని చెప్పబడినది.

(3) మరియు ఈ జగత్తు జాగ్రత్కాలమునందైననూ, ద్రష్టయొక్క మనోభావ వైచిత్ర్యమునుబట్టి దృశ్యరూపము సైత మన్యాస్యవిధమున గోచరించును. ఉదా॥ గోపికాంగనలు కృష్ణతృష్ణచే, తమాల వృక్షాదులను కృష్ణునిగా భావించిరి. మనోభావము దృశ్యమునం దేకాగ్రము చెందనిచో, పరోక్షమునగల దృశ్యమే బొడగట్టదు. కనుక జగత్తుయొక్క ఉనికి సదా ఒక్కమాదిరిగా నుండుట సంభవింపక మారిపోవుచునే వున్నది. ఇట్టి అనిత్యత్వముచే జగత్తు 'మిథ్య' యని చెప్పబడినది.

(4) ఇంకనూ ఈ జగత్తు అనుక్షణముననూ దీపకలిక వలెను, సదీజలమువలెను పరిణామావస్థను పొందుచున్నదనుట నిస్సంశయము. ఇందువలననూ, జగత్తు 'మిథ్య' యని చెప్పబడినది.

(5) స్వప్నప్రపంచము జాగ్రత్తునందు అదృశ్యమైనట్లు, జాగ్రత్తునందు దర్శింపబడు దృశ్యజగత్తు సర్వము బ్రహ్మజ్ఞానానంతరము లేకయే పోవుచున్నది. గాన ఇందుమూలముననూ, జగత్తు 'మిథ్య' యని చెప్పబడినది.

(6) జగత్కారణ బ్రహ్మ లక్షణములుగా నెన్నబడు చున్న అస్తి భౌతి ప్రీయ నామ రూపాంశములలో నామ రూపాంశములు రెండును జగద్రూపమై యున్నవి. ఈ నామ రూప జగత్తంతయు దృశ్యరూపమైనదే గాన, "యద్దృశ్యం

తన్నశ్శమ్" అనెడి న్యాయానుసారము నశ్వరమైయున్నది. ఇట్టి నశ్వరమైన దృశ్యమే మిథ్యాభూతమైనదని చెప్పబడును.

ఇట్లనేకవిధముల జగత్తునకు వాస్తవమైన యునికి సంభవింపకపోవుటవలన పండితులు దీనిని పరమార్థసత్యమని యనుటకు వీలులేక, మిథ్యాసత్యమని (వ్యావహారికసత్యమని) యనిరి. ఇది సృష్టిదృష్టిరీత్యా పండితాభిప్రాయము. దీనియొడ కొందరు విమర్శకులు ప్రమాదపడి ఈ మిథ్యాత్వమును మహావైనాశికులనెడి శూన్యవాదుల మిథ్యాత్వమునుగా సంభోవించుచున్నారు. ఇది సరికాదు. ఇచటి వైలక్షణ్యమును సృష్టిదృష్టిచాది పండితులిట్లు ప్రవచించెదరు — ఏమన, ఈ మిథ్యాసత్యము శూన్యవాదుల శూన్యమెన్నటికిని గానేరదు. శూన్యవాదులు నిరధిష్ఠానభ్రాంతిని చెప్పెదరు. అనగా, ఆకాశమునందే సర్వజగద్దృశ్యమును మన మంతఃకరణభ్రాంతివలన మనము గాంచుచున్నాము. ఆకాశము శశశృంగమువలె అనస్తువనియు, నిది కేవలము సత్వరహితమైన శూన్యమే యనియు, పృథివ్యాది భూతచతుష్టయమే భౌవదృశ్యమనియు, ఆకాశము కేవలము అభౌవమే యనియును శూన్యవాదుల ప్రక్రియ. ఇట్టి శూన్యాధిష్ఠానమున మన మనోభ్రాంతివలన గోచరించునవి గాన, భూతభౌతికములు మిథ్య యనియును వీరి భౌవము. వేదాంతుల మిథ్య ఇట్టిది కాదుగదా! ఇచటి భ్రాంతి సాధిష్ఠానము. బ్రహ్మధిష్ఠానకమైన భ్రాంతి వీరిది. కనుక ఈ రెండు మిథ్యలకును మహాదంతరమున్నది.

ఇట్లు సృష్టి దృష్టి ప్రక్రియనుబట్టి జగన్నిధ్యాత్వము తెలిసినది. కాని, ఇంతమాత్రమే శ్రీ శంకరాచార్య సిద్ధాంతము

యొక్క భావము కాదు. దృష్టి సృష్టియే శ్రీ ఆచార్యులవారి హృదయమై యున్నదని శ్రీగురుదేవులు సెలవిచ్చిరి. దీనినే నేనిక నీదిగువ నాసంక్షిప్త రచనమున ప్రతిపాదించెను.

-♦ దృష్టి సృష్టి బోధావతరణము. ♦-

(1) ఉపసత్తి విచారము:- శంకర దర్శనమున నధ్యాస తత్వమిట్లు బలగుచున్నది. బ్రహ్మమున జగత్తు స్ఫటిక కుసుమ న్యాయమున ప్రతిభాసించుచున్నది. గాన నఖలప్రపంచ దృశ్యములును ప్రాతిభాసికములేగాని, వాస్తవములు గావని నిరూపింపబడుచున్నది. “నహి దృష్టాస్తే సర్వసామ్యమ్” అనిన రీత్యా, ఇచట దృష్టాంత దార్ఙాంతములకు సర్వసామ్యము లేదు. ఎచ్చటెచ్చట ప్రతిభాసము (దృశ్యము) గోచరించునో, నాయది తన యధిష్ఠానమునఃనధ్యస్తదృశ్యము మాత్రమే యగునుగాని, తాత్త్వికవస్తువు గాదనియు, నిట్లుకాగా, ప్రతిభాస తదాధారములకు ఆధ్యాసిక (ఆరోపితమైన) సంబంధము మాత్రమే సుమా! యనియును నిరూపించుటకే ప్రోక్తస్ఫటికకుసుమ దృష్టాంత మేర్పడినది.

ఇట్లు దృష్టాంత మేకదేశమైనందున బ్రహ్మ ప్రపంచముల విషయములో మరికొంత నూక్ష్మవిచార మవసరమై యున్నది. ఏమన, బ్రహ్మమునందు ప్రతిభాసించెడి ప్రపంచమునకు మూలమేది? యనెడి యాకాంక్ష సుసమాహితము కావలసి యున్నది. స్ఫటికమున భాసించెడి కుసుమ ప్రతిభాసమునకు మూలము బాహ్యకుసుమము గదా! ఇట్లే బ్రహ్మమున ప్రతిభాసించెడి జగత్తునకు మూలము కాదగిన బాహ్యజగత్తు

కలదా? యని యాలోచింపవలెను గదా? ఇట్లాలోచించితిమేని అఖండాద్వితీయ బ్రహ్మమున స్వేతరముండుటకే వీలులేదు గానను, “అపూర్వం అనపర మనంతర మఖాఖ్యామ్ | కృత్స్నః ప్రజ్ఞాన ఘన ఏవ” అనెడి శ్రుతి ననుసరించి బాహ్యభ్యంతర భావరహితమై, అంతఃసహిత తత్పర్వమును నిండి, యావత్తును ప్రజ్ఞానమాత్రమేయై యుండునదే బ్రహ్మముగానను, జగద్భ్రష్ట ప్రతిభాసమునకు బ్రహ్మాతిరిక్త మూలమంటూ వేరే లేనేలేదు నుమా, యనెడి రహస్యము మనకు స్ఫురించితీరును. ఇందువలన బ్రహ్మమే అఘటిత ఘటనాపటీయసి యగు స్వాధీన మాయా కల్పిత దేశకాల కలనా వైచిత్ర్య చిత్రరూపేణ స్వయంవివర్తమై తానే యీ వివర్తమును గాంచునదియు, ననుభవించునదియు నై యున్నదని మనము గ్రహింపవలసియున్నాము.

ప్రమాణ విచారము:— ఈ సందర్భమున గల శ్రుతి స్మృతి ప్రమాణవచనములు ఉదహరింపబడుచున్నవి.

- శ్లో॥ ‘తదైక్షత బహుస్యాం ప్రజాయేయ’
- శ్లో॥ ‘ఆత్మానగ్ స్వయ మకురుత’
- శ్లో॥ ‘సర్వాణి యాపాణి విచిత్యధీరః |
నామాని కృత్వాభి వదస్య దాస్తే॥’
- శ్లో॥ ‘పురశ్చక్రే ద్విపదః, పురశ్చక్రే చతుష్పదః |
పురస్స పక్షీ భూత్వా పురః పురుష ఆవిశత్ ॥’
- శ్లో॥ ‘స ఏకధా భవతి - త్రిధా భవతి - అనేకధా భవతి’
- శ్లో॥ ‘సవై సర్వం మిదం జగత్’

శ్లో॥ 'ఇదం సర్వం యదయమాత్మా'

శ్లో॥ 'ఆత్మై వేదం సర్వమ్'

శ్లో॥ 'పురుష ఏవేదగ్ం సర్వమ్' - ఇత్యాది శ్రుతులు.

భావము:— 'పెక్కురూపములతో వెలయుదునుగాక
యని బ్రహ్మము సంకల్పించెను' 'బ్రహ్మము తననే తాను
పెక్కురూపములనుగా చేసికొనెను' 'సర్వ నామరూపములను
పరాత్పరుడే ఏర్పరచెను' 'ద్విపాత్తులుగను, చతుష్పాత్తులు
గను, పరబ్రహ్మమే రూపాందెను' 'బ్రహ్మము ఒక్కండై
యుండియే, మూపురుగను, పెక్కండ్రుగను, ఏర్పడుచున్నాడు'
'పరమేశ్వరుడే నిఖిలజగద్రూపుడుగ వెలసినాడు' 'ఈ దృశ్య
మానమగు జగమంతయు ఆత్మేశ్వరుడే' 'ఈ దృశ్యప్రపంచ
మంతయు ఆత్మయే' 'ఈ జగమంతయు పురుషో తముడే'—అని.

శ్లో॥ యస్య యేన యతో యస్య యస్మై యద్య ద్యథా యదా|

స్యాదిదం భగవాన్ సాక్షాత్ ప్రధాన పురుషేశ్వరః॥

అని విష్ణుభాగవత వద్యము.

భావము:— పరమేశ్వరుడే ఈ సమస్తవిశ్వమును కర్తృ,
కర్త, కరణ, సంప్రదాన, అపాదాన, సంబంధ, అధికరణము
మొడి నప్తకారకరూపుడై నిర్వహించుచున్నాడు - అని.

శ్లో॥ నిశ్చిద్ర దర్పణే భాతి వస్తుగర్భం బృహజ్జగత్ |

సచ్ఛిత్సుఖే తథా నానాజగద్గర్భ మిదం వియత్ | అని.

(పంచదశీ)

భావము:— విశాలమైన ప్రపంచము నిలిడమైన అద్దము నం దెట్లు భాసించుచున్నదో, అట్లే సచ్చిదానంద పరబ్రహ్మము నందు నానా జగదాధారమైన భూతాకాశమంతయు భాసించు చున్నది - అని.

శ్లో॥ మయ్యేవ సకలం జాతం మయి సర్వం ప్రతిష్ఠితం ।

మయి సర్వం లయంయాతి తద్రబ్ధహోఽద్వయ మస్మ్యఽహమ్॥

(అని కై వల్యోపనిషత్తు.)

భావము:— జీవసాక్షి యగు ప్రత్యక్షరమేశ్వరునియందే సకల జగ దుత్పత్తి స్థితి లయములును జరుగుచున్నవి. ఇట్టి అద్వయబ్రహ్మమే ప్రతియొక జీవుడు నై యున్నాడు - అని.

ఇట్లు ద్వైతప్రపంచమంతయు బ్రహ్మముయొక్క స్వస్వా తంత్ర్య విజృంభిత స్వతంత్ర విపర్తమనియే మనము గ్రహింప వలెను. లేనిచో ఈ క్రింది దొసగుల, మాయామిథ్యాత్వవాద మున మన మాసాడింపజేయువారల మగుదుము. ఏమన—

(1) స్ఫటికమున తద్బాహ్యజపాకుసుమమువలె, బ్రహ్మము కంటెను వేరైన జగత్తు తనయందు భాసించుచున్నదని చెప్పి నచో, జగత్తు ప్రత్యేక ద్వైతవస్తువనియే యేర్పడునుగదా!

(2) లేక, ఈమరి మట్టి చక్రములసహాయమున కుండను చేసినట్లు బ్రహ్మము కేవల నిమిత్తకారణుడై జడోపాదాన ముచే ఈ జగత్సృష్టిని సలిపినాడన్నచో ఈయన యద్వితీయు డును, నిమిత్తోపాదానోభయకారణుడును గాకపోవును.

(3) లేక, ఈ జగత్తు జీవుని భ్రాంతియే యనిన, జీవుడు జీవుడే, బ్రహ్మము బ్రహ్మమే యగుదురు. జీవుడు బ్రహ్మ మగుటకు వీలు లేదు. జీవుని భ్రాంతి బ్రహ్మ మెట్లైరుం గును? దాని వలెదెట్లు నశింపజేయగలడు? భ్రాంతిజ్ఞానము పోయిన గదా జీవుడు ము కుడగుట. బ్రహ్మము నెరింగినగదా జీవ భ్రాంతి నివ ర్తించుట! జీవుడు బ్రహ్మము కానిచో, అతిడు బ్రహ్మము నెరుంగ ఏవిధముగనూ సంభవము కాదు. గనుక. ఇట్టి ద్వైతాప త్తిచే బ్రహ్మమున కమార్గత్వ మేర్పడును.

(4) లేక, జగత్తు సర్వప్రకాశ మే యన్నచో దృశ్యత్వము పోవును (గోచరింపబడకుండును) భాసమానమగుచున్నది గాన, దృశ్యము కాదనరాదు

కనుక శ్రీ ఆచార్యుల వారి మిథ్యాత్వ గహస్యమును మనము పైన జూపిన విధముననే గ్రహింపవలసి యున్నది. ఎట్లన — బ్రహ్మ మనగా అద్యయవస్తువఃయ, సర్వత్రా ఒకటియే నిండియుండి, సర్వస్వార్థోత్పత్తి క్రింది స్వభావముగా గలదియై. ప్రకాశరూపమున పూర్ణమై యుండుననియు తెలుప బడెను. కనుక దృశ్యమగు ఈ జగత్తు సర్వము బ్రహ్మమ భిన్నముగాదు అనగా - బ్రహ్మము పూర్ణమైనందున, జగము అన్యముగానుండ వీలుగాక, సర్వము చిన్మాత్రవిలాసమే యగు నని తెలియవలెను.

ఇందుపై కలిగెడి ఆశంక - ఈ దృశ్యజగమున చూచు వాడు, చూడబడనది, చూపు యనెడి త్రిపుటి తోచుచున్నది గదా! ఇది ఎవరిచేత, ఎట్లు, ఎచట చూడబడుచున్నది? ప్రాపంచక వస్తువులు ఒక ఆవరణలో యున్నట్లు గనబడుచున్నవి.

అట్లే, ఈ జగత్తు మొత్తము ఏ యావరణమున గోచరించుచున్నది? ఇత్యాది శంక వచ్చుచున్నది. దీనికి సమాధానము నారంభ, పరిణామవాదపథులగువా రిట్లు చెప్పెదరు. సగుణేశ్వరు నకును, జీవునకును యథాయోగ్యముగ నీ జగత్తు గోచరించుననియు, సర్వవ్యాపకుడగు సగుణేశ్వరునియందే యీ జగత్తు వ్యాప్యమైయున్నదనియును చెప్పుదురు కాని, వివర్తనవాదులు మాత్రము అద్వితీయ నిర్గుణబ్రహ్మమున నీ జగత్తు మాయా విద్యలచే దర్పణదృశ్యమునలె ప్రాతిభాసికమై తోచుచున్నదనిరి. ఈ వివర్తనావమునే ఉత్తమాధికారి బోధననుసరించి సద్గురువు లిట్లు సమన్వయించిరి. ఇదియే ప్రస్తుతమైన మన దృష్టిస్పృష్టి బోధ. బ్రహ్మము నిర్వికల్ప నిరాకార స్వరూప మయ్యు, సత్ చిత్ స్వరూపముగాకూడ నున్నందున, తనదైన సర్వస్వాతంత్ర్యశక్తిచే, అనగా (అఘటితఘటనాపటీయ మహిమచే) ఆత్మమాయచే తనయందు తానే పంచభూతాత్మక చిత్ర విచిత్ర జగముగా దృశ్యమైనదనియు, అన్యము లేనందున ఇచట చూడబడు వస్తువును, చూచునాడును, చూపు అను నీ సర్వమూ తానే అయియుండుననిరి. అనగా తనను తానే, తనయందు తననే, జూచుచున్నాడనుట బ్రహ్మము స్వయము గనే సర్వముగా విజృంభించినాడు అని, 'బహుస్యాం ప్రజాయేయ' అని శ్రుతి ప్రమాణము చెప్పునని వింటిమి గదా! "ఇచ్ఛామాత్రా ప్రభోస్సృష్టిః" అను మాట యిదే. బ్రహ్మము యొక్క యిచ్చ బ్రహ్మమే యగుగాని, యంతఃకరణముగాదు. ఇదే వివర్తనృష్టి యనగా; ఈ సృష్టి క్రియగాదు. బ్రహ్మము యొక్క చిచ్ఛమత్కారమే.

ఈ సృష్టి క్రమముగాను, 'యుగపత్' గాను కూడ జరుగును. నిర్వికారబ్రహ్మము అవ్యక్తా ద్యస్తాత్ స్థూలదేహాంతముగా (అవ్యక్తము మొదలు స్థూలదేహపర్యంతము) "అవ్యక్తాన్మహత్ - మహతోఽహంకారః - అహంకారా త్పంచ తన్నాత్రాణి" యనినట్లు తత్తత్కార్య కారణాత్మనా (కార్య కారణాత్మకముగా) అవచ్ఛిన్నవాదులు చెప్పినట్లు, వివర్తభూతుడగుటే క్రమసృష్టి ఇట్లు గాక ఆభాసవాదులు చెప్పినట్లు, బ్రహ్మమొక్కపెట్టున నీ సకలద్వైతముగ ఇంద్రజాలిక సృష్టివలె వివర్తమై ప్రతిభాసించుచున్నాడనుచో, 'యుగపత్సృష్టి' యని చెప్పబడును. ఉభయత్రాగుండ ఈ సృష్టి ప్రాతిభాసికమే గాని జాతవాదులు భావించునట్లు వాస్తవమైన జనికలది గాదు.

ఇందుపై మరల నొక యాశంక తోచును — ఏమన, సృష్టి నిజముగానిదే యగుచో, సర్వము అర్థక్రియాకారిగా నుండుట యేల? అంతయు కార్యకారణబద్ధముగా గనపడుచున్నది. ఎట్లన — ఆకలి కలిగిన అన్నముతో తీకుచున్నది, దాహము నీటితో తగ్గుచున్నది, జబ్బునకు మందు ఉపశమనకరమగుచున్నది. పుణ్యము చేసిన ఉచ్చ జన్మమనియు, పాపము చేసిన నీచజన్మము సంభవించుననియు ఇత్యాదిగా జగత్తు అంతయు పలువిధముల కార్యకారణభావముతో గనపడుచున్నది. అకారణముగా నేదియు దోచుట లేదు. ఇట్లు హేతువ్యవస్థలతో దోచు సృష్టియంతయు అకారణమని చెప్పుచో, లోకమునకు బప్పదగినదిగా లేదు. లోకమున కుంటి, గ్రుడ్డి, స్థావర, జంతు జాలాది నీచజన్మలు పాపకృతములేననియు, ఉత్కృష్ట జన్మములు పుణ్యఫలములనియు వేదప్రమాణము లగపడుచుండ,

సృష్టి అకారణమని చెప్పినచో జెల్లునదిగా లేదనిపించును. ఇట్లు శంక కలుగగా సమాధానము చెప్పబడుచున్నది ఈ శంకకు అవకాశము లేదు. సృష్టి లేనేలేదనిగాని, బ్రహ్మేతర కారణములవల్ల జాతమైనదనిగాని బ్రహ్మవాది యనుట లేదు. మరేమన, బ్రహ్మమే సర్వజగత్తుగా తానొక్కటే వింద్రజాలి కునివలె విన ర్తమై తోచుచున్నది యనిగదా ప్రబోధించునది ! కనుక జగత్తునందలి యనాంతర కార్యకారణము లన్నిటికిని పరమకారణము బ్రహ్మమే యగుచుండుటచే. బ్రహ్మజాతమే ఈ సృష్టియని చెప్పవలెను. అయితే బ్రహ్మము ఏకము, అద్వితీయము, నిరుపాధికము గాన నందుండి జాతి అనగా జన్మ యేదియు రాజాలదు గాన, ప్రాతిభాసిక జాతి, లేక సృష్టిసుమాయిది, యని చెప్పబడినది. 'తస్మాత్త త్సుకృత ముచ్యత ఇతి' యని శ్రుతి స్వయముగనే సృష్టినిగురించి కృతాకృతవాదమును నిరసించి, సుకృతవాదమును బోధించుచున్నది. దీనినే సుజాతవాదమని శ్రీ గురుదేవు లనుచుండిరి. 'బహుస్యాం ప్రజాయేయ' అనినరీత్యా, దీనినే బ్రహ్మ బహుభవ మని యనిరి.

ఇట్లు దృష్టి సృష్టిరీత్యా జగత్తు బ్రహ్మయొక్క తాత్విక ప్రతిభాసమే. ఇంకనూ యీ జగత్సత్యత్వమును బ్రహ్మప్రతిబింబత్వేన గూడ తెలియవచ్చును. జగత్తు బ్రహ్మ యనెడి చిద్దర్పణమున భాసిల్లుచున్నది. మామూలు అద్దము జడ మగుటచే, దానియందలి ప్రతిబింబము తనది గాదు, అన్య వస్తువుది, కనుక మిథ్య. బ్రహ్మదర్పణమందలి జగత్ప్రతిబింబమో స్వవివ ర్తమైన స్వప్రతిబింబమే గాన, తానెట్లు సత్యవస్తువో, తన ప్రతిబింబముగూడ తననుబట్టి సత్యమైనదే యగును.

అయితే బ్రహ్మయనెడి యీ చైతన్యదర్పణమేగతా
 చేతనులమైన మనమందరమును! ఇట్టి మనకు స్వాత్మను తెలిసి
 కొనుట సులభసాధ్యము గాకన్న దేమి? యనెడి శంక తోచు
 చున్నది. ఇందుకు పరహారమేమన - ఆ విద్యకులు గాంచెడి
 ద్రష్ట దృశ్యభేద మంతయును, సర్వద్రష్టయైన బ్రహ్మము
 యొక్క నిరంకుశ స్వాతంత్ర్యమువలన నేర్పడిన నర్తనమే గాన,
 స్వాత్మవిస్మరణముగూడ (మరుపులేక, అజ్ఞానము గూడ)
 నీ నర్తనముతాలూకు ఒక విలక్షణమైన యభినయమే. అట్టి
 విస్మరణము తిరిగి యీ బ్రహ్మమువలననే ఆపావృతము
 కాదగినది

ప్రకృత మేమన - ఈ చిద్దర్పణమనెడి దృగ్వస్తువు తన
 సాన్నిధ్యమాత్రముననే, క్రియాకారక నిరపేక్షముగా, నిఖిల
 జగద్దృశ్యములుగా ఉన్నట్లుగను, లేనట్లుగనుగూడ అనగా
 భావాభావరూప సకలద్వైతముగా తోచగలదు. ఇట్టి చమ
 త్కార మా సద్వస్తువునకు స్వరూపమేగాని, అతిరిక్తమైన
 ధర్మముగాదు స్వరూపము, సాన్నిధ్యము, స్వభావము, స్వాతం
 త్ర్యము అనెడి పదములు ఈ జగచ్ఛిత్ర చిత్రదర్పణముపట్ల
 పర్యాయపదములే, అనగా సమానార్థకములేయై యున్నవి.
 నిఖిలద్వైతరూప జగజ్జననశక్తి, సచ్చిదానందస్వరూపమైన
 తానే. ఈ శక్తివశమున, తానే అన్యత జడదుఃఖాత్మకముగా
 భాసించును. అఖండ తేజస్సైన తానే పెంజీకటివలె భాసిం
 చును ఈ అద్భుతశక్తినే "అఘటితఘటనా పటీయసీ మాయా"
 అని కోవిదులు చెప్పెదరు. "నాఽస్త్యభావ విభాసినీ" అని
 చెప్పబడిన చిద్విలాస మిదియే. నాస్తియని యెన్నబడెడి

అభావరూపముగగూడ భాసిల్లునది పరసంవిత్తే. ఇట్టి సద్వస్తు లీలావైభవమే జగత్తుగాన. నీజగత్తుగూడ బ్రహ్మ సమసత్తాక మైనదేగాని విషమసత్తాక మైనది గాదు ఈరీత్యా “బ్రహ్మ సత్యం జగన్మిథ్య” యనుసూక్తికి “బ్రహ్మ సత్యం జగద్బ్రహ్మ” యను నిర్వచనమునే చెప్పదగును. అనగా జగత్తు ‘బ్రహ్మ’ యను సమన్వయ మనుట.

ఇట్లు దృశ్యమంతయు బ్రహ్మమేయని తేలివది. దేశ ములు, కాలములు, వస్తువులు, స్థావరములు, జంగమములు అనెడి 84 లక్షల జీవరాసులు, జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్త్యా ద్యవ స్థలు మొదలుగాగల సర్వము బ్రహ్మమేయని ఒప్పక తప్పదు. పూర్వము జాగ్రద్దృశ్యమునుగూడ స్వప్నమువలె అసత్య మనియు, మిథ్యయనియు చెప్పుకొని యుంటిమి కాని ఈ చెప్ప బడిన ఆహార్యాధ్యాసబోధ ననుసరించి, స్వప్నముగూడ సత్యమే యని తెలియుచున్నది. స్వప్నమున గల్పించబడిన దంతయు సాక్షికృతియే గదా! అచట స్వయంజ్యోతియగు సాక్షి దక్క రెండవ వస్తువు లేదుగదా! సాక్షియన ప్రత్యక్ బ్రహ్మమే గదా! కనుక స్వప్నము ప్రత్యగాత్మయగు సాక్షి భాస్వముగాన అమృష యనియే పెద్దలు గణించిరి. శ్రీరామానుజాచార్యు లున్నూ స్వప్నము సత్యమేయని వ్యాఖ్యానించిరి. వారుచూపిన యుపపత్తి ఏదన - ప్రాజ్ఞ కల్పితమైనది గాన స్వప్నసృష్టి తధ్య మైనదనుట. ఇందుకు అద్వైతులు చూపెడి ఆమోద మెట్టిదన ప్రాజ్ఞ కల్పితముగాని సృష్టి లేనేలేదు. జాగ్రత్సృష్టి కూడ ప్రాజ్ఞకృత మైనదే; కాని ప్రాజ్ఞుడెట్లు ప్రత్యగాత్మయందు కాల్పింకుడో (కల్పించబడినవాడో) అట్లే తత్కృత సృష్టి

గూడ కాల్పనిక సత్యమే (కల్పించిన సత్యమే) అనగా మిథ్యయే. ప్రాజ్ఞుడు నిజమునకు అస్మత్ప్రత్యయగోచర ప్రత్యగాత్మయే. ఈ రీత్యా ప్రాజ్ఞస్పృష్టి నిజమునకు ప్రాజ్ఞనితో సహా ప్రత్యగాత్మయొక్క చిద్విలాసమైనదే. “సాక్షి న్యేవ సకలం జగదధ్యస్తమ్” అనెడి సూక్తి యిదియే. ఈ రీత్యా సకలస్పృష్టియు శ్రీరామానుజులు సంతోషింపదగినట్లు తాత్వికమే యగును.

ఇట్లు దృష్టిస్పృష్టి ప్రక్రియానుసారము బ్రహ్మేతరవస్తువు లేనేలేదనియు, ద్వైతప్రతిభాస ముండువరకున్నా ఈ జగమంతయు బ్రహ్మముయొక్క స్వతంత్రవిలాసమే యనియును నిరూపించుటయైనది. ఇకమీదట నీ ప్రక్రియానుసారముగ యాగదానాది కర్మాచరణమును, దయా సత్య శౌచాది సదాచారమును, అనుష్ఠించెడి పద్ధతినిగూడ నొకింత వివేచింపదగును. కనుక నీ పిమ్మట నీ సందర్భమును ప్రస్తావించెదను.

1. విషయనిరూపణము

(B) సాధనవిచారము

(i) జ్ఞాననిష్ఠ లేక సమాధిస్థా నిరూపణము.

మొదటి పరిచ్ఛేదమున ప్రమేయవిచారమున వస్తుతత్త్వ వివేకము దృష్టిస్పృష్టినిబట్టి తెలుపబడినది. ఇది తత్త్వవిచారమున శ్రవణ మనన భూమికల క్రిందికి చేరును. కేవలము శ్రవణమననముల వలననే తత్త్వజ్ఞానము కలుగనేరదు. ఇది శబ్దార్థశిల్పమే యనియు, నింతమాత్రమున తత్త్వానుభూతి కలుగజాలదనియును “శబ్దార్థ శిల్పమాత్రేణ సహితత్పద మాప్యతే” యని చెప్ప

బడినది. కనుక అనుభూతి కొరకే “నిష్ఠ” యననరమగు చున్నది. ఈ నిష్ఠ సమాధినిష్ఠ యనియు, క్రియానిష్ఠయనియును ద్వివిధమై యున్నది. దృష్టి సృష్టి వేదాంతానుసారము క్రియ గూడా చిచ్ఛమత్కారమనియే యెన్నబడినదిగాన, నిదియు నొకప్రకారమైన జ్ఞానమనియే లెక్కింపబడినది. ఇందువలన జ్ఞానక్రియానిష్ఠలు రెండును బ్రహ్మనిష్ఠాప్రకారములుగనే పరిగణింపబడు చున్నవి. మొదటిది ఆంతరబ్రహ్మ నిష్ఠయనియు, రెండవది బాహ్య బ్రహ్మనిష్ఠ యనియును గ్రహింపబడుచున్నది. ఈ ద్వివిధ బ్రహ్మనిష్ఠానిరూపణమే ఇక ప్రస్తుతమైనది. ఇంది ప్రకరణమున ఆంతరబ్రహ్మనిష్ఠ యనెడి జ్ఞాననిష్ఠ లేక సమాధి నిష్ఠావివరము తెలుపబడుచున్నది

ఇచట జిజ్ఞాసువులకు కలిగెడి యొకయాశంక యేమన— పూర్వపరిచ్ఛేదమున “ సర్వం బ్రహ్మత్మకమే ” యని నిర్ణయించితిరి గదా! ఇట్టితరి మనకెవరికిని సాధనావశ్యకతగాని, గురుశిష్యాది భావానుశీలనముగాని అనననరమే యగును గదా? అని. ఇందుకు సమాధానమును వినుడు. మాండూక్య శ్రుతి కారిక — “ ఉపదేశాదయం వాదో | జ్ఞాతే ద్వైతం నవిద్యతే ” యని యీశంకను పరిష్కరించినది. భావమేమన — తత్త్వ ప్రబోధముకంటెను ముందు సాధనావశ్యకతయు, గురువు, శిష్యుడు, శాస్త్రము అనెడి వ్యవహారమంతయును మనకు పరమార్థ తత్త్వప్రబోధమును కలిగించుటకే అయియున్నది. తత్త్వసాక్షాత్కారము కలిగిన పిమ్మట నేదియు ననననరము గాదు అని. కనుక సారాంశమేమన — మనకు సహజముగనే అపరోక్షమైయున్న అప్రబోధము నివర్తించుటకై, అనగా

సర్వము బ్రహ్మాత్మకముగనే యున్నది యనెడి యెఱుకలో సమాజముగనే మనము లేకనున్నారముగాన నిట్టి యపస్తారము తొలగి శుభస్మృతి మనకు కలుగగలందులకు ఈ సాధనాది వ్యవహారమంతయు నావశ్యకమైన దనుట. అయితే యీస్థులు ప్రబుద్ధులైన సిద్ధుల కనవసరములే గదా యనుచో, నిజమే! అనవసరములే. వారికి నిష్ఠలు స్వభావలక్షణములేయై యమరును; సాధకుల కన్ననో యివి యభ్యాసలక్షణము లగును.

ఇక ప్రస్తుతమైన సమాధినిష్ఠావివరమును తెలియుదము. ఈ సమాధికి పూర్వభూమిగా నిదిధ్యానము గలదు. సమాధి యొక్క ఆరంభదశయే నిదిధ్యానము. కనుక సమాధివివేకము ననే నిదిధ్యానవివేక మంతర్భవించును. ప్రత్యేకముగా నిదిధ్యానమును వినరింప బవితేదు. సర్వప్రపంచము ప్రత్యక్షరబ్రహ్మము యొక్క దృష్టి సృష్టి యనెడి స్వతంత్రవివర్తమే గాన, స్వర్ణ తదాభరణన్యాయమున, తాత్త్వికమైనదనియే నిర్ణయింపబడిన శంకర వేదాంతహృదయమును గమనించితిమి. (తాత్త్వికమన హృదయసత్యమని భావము కానేరదు. మరేమన - ప్రతిభాసింపబడి కాలమున వస్తుతంత్రముగనే భాసించును గాన, అమృషా ప్రతిభాసమే గాని, మృషాప్రతిభాసము కాదనుట) ఈ నిరీక్షణము మనకెట్లు కలుగునో యట్టి సదుపాయమే మనకు ముఖ్యమైనది జగద్దృశ్యములందు బ్రహ్మభావమును చేయుచు, కాలక్షేపము చేయుటే చాలునా? లేక, ఇట్టి తత్పరహాస్యమును సాక్షాత్కరించుకొనదగిన నిష్ఠాసాధన మేదైన కలదా? ఇది ప్రస్తుతము మన మిచట తెలియవలసిన యంశము.

సాధకుని చలన్మనస్సు జగద్వైశ్యమున నెత ప్రత్యక్ -
 బ్రహ్మభావమును జేసినను, చిత్తైకాగ్రతానిష్ఠ యీ ప్రత్య
 గ్రహ్మలక్ష్మ్యమున అభ్యసింపకున్నచో, చిత్తమునకు ప్రత్య
 జ్ఞుఖత కుదురజాలను. ఇందువలన నిట్టి యేకాగ్రతాసాధన
 మునే మన మిప్పుడు గమనింపవలెను. శ్రీగురువులు ఈ సాధన
 మును “ఆకాశమందు ఆత్మోష్ఠ” యని పేర్కొనిరి దీని వివర
 మేమన — సాధకుడు తన యెముట నభావరూపమున, అనగా
 శూన్యరూపమున గోచరించుచుండెడి ఆకాశమందు ఆత్మనిష్ఠను
 చేయవలెననుట. తన చలన్మనస్సును సాధకుడు సర్వవ్యాపక
 మైన ఆకాశరూపముగ భావింపవలెను. ఆకాశము వేదాంతి
 మతమున ‘అభావము’ గాదు. శూన్యవాదిబౌద్ధునకు మాత్రమే
 ఇది యభావము. “ఆత్మన ఆకాశ స్సంభూతః” అనెడి శ్రుతి
 ననుసరించి, ఆకాశమును వేదాంతి భావపదార్థముగనే గ్రహించి
 నాడు. ఇందువలన ఆకాశరూపమున భావింపబడెడి సాధకుని
 మానసము అణుత్వమును, చలత్వమును వీడి వ్యాపకమై నిల
 చును. ఆకాశమునకో జడత్వము తొలగి చేతనత్వము ఉన్మీలిత
 మగును. ఇందుమూలమున సాధకుని స్వరూపము సర్వవ్యాపక
 మును, అచలమును, కనుకనే నిరాలంబమును అగు చేతనాకాశ
 మగును. సజాతీయ విజాతీయ స్వగతమగు ద్వితీయభావ
 మేదియు నిందు లేనందున, నీ స్వరూపము నిరాలంబమనస్సు,
 అచలసంవిత్తు అని చెప్పబడెడి అఖండాద్వయ జ్ఞప్తిమాత్రమై
 యుండును. ఈ జ్ఞప్తియే స్ఫురత్ప్రకాశమనియు, చిత్ప్రకాశ
 మనియును తత్త్వవిదులచే తెలియబడును. చిత్ప్రకాశ మన,
 ప్రజ్ఞానమనెడి తేజస్సు లేక జ్యోతిస్సు. “జ్యోతిషా మపి తజ్జ్యోతి

స్తమశః పర ముచ్యతే" - యని చెప్పబడిన, సర్వదృశ్య జ్యోతి
స్సుల నన్నిటిని వెలిగించెడి, పరంజ్యోతి యీ చిత్ర కాళమే
గాని చైతన్యవాచకమగు జ్యోతిశ్శబ్దముచే మనము ఆదిత్య
చంద్రాగ్ని విమృత్పకాళముల గ్రహంపరాదు "న తత్ర
నూర్యో భాతి" - ఇత్యాది శ్రుతు లీ భావమునే చెప్పును.
చేతనులమైన మనము వీక్షించిననే యీ సూర్యచంద్రాది
జ్యోతు లగపడునుగాని, లేనినో కనరావుగదా! కనుక చేత
నులమైన మనమే నిజమైన జ్యోతిస్సు సుమా యని తెలియ
వలెను. ఇక, ప్రకృతవిషయమున సారాంశమేదన - ఆకాళము
సందు ఆత్మకాళము నాధించిన సాధకుడు ఇట్టి స్ఫురత్పకాళమగు
అఖండ ప్రజ్ఞాప్తిస్వరూపముతో ఆవిర్భూతుడై నిలుచుండును
అనునదే.

నాధకుని చలన్మనస్సు ఈ చెప్పబడినరీత్యా అఖండ చిదా
కాళస్వరూపమున నావిర్భవించిన మీదట లోగడ భూతాకాళ
స్థితములుగా గోచరించుచుండిన జడాజకవ్యక్తులన్నియు స్వాకా
రములను విడచుకొని యీ చేతనాకాళ భావమునే చెందును.
ఇక నీనాధకుని వ్యుత్థానానస్థయందు అతనికి తిరిగి ద్వైతప్రపం
చము యథాపూర్వముగ భాసించినను, దీనియం దతనికి ద్వైత
బుద్ధి ప్రోక్తసమాధినిశానుభూతివలన ఉన్మూలీత మాయగాన
జగమంతయు 'సన్మూలా స్పదాయతనా స్సత్ప్రతిష్ఠితాః' అనిన
చందమున చిదాకాళస్థిత చిద్విలాసముగనే గోచరించునుగాని,
బాహ్యమైన త్రైగుణ్యదృశ్యముగా తోచనేతోచదు. అనగా
వతని సమాధిలక్ష్యమైన చిత్సముద్ర తరంగములుగా నీప్రపంచ
దృశ్యములు తెలియబడు ననుట. దీనినే స్థూలసూక్ష్మకత్వాను

భూతియని శ్రీగురువులు సెలవిచ్చుచుండిరి. స్థూలమనేది వ్యూతా
నావస్థాలక్ష్యము; సూక్ష్మమనెడిది సమాధ్యవస్థాలక్ష్యము; ఈ
రెండును ఒక్కే తత్వమని భావము. సముద్రమున తరంగభావ
మెట్లు విడిపోదో అట్లే ప్రోక్తసాధకగోచర స్థూలప్రపంచమున
చిదాకాశమనెడి సమాధిరసమట్లే విడిపోదు. అనగా సముద్రో
దకమే అవికృతముగా తరంగమువలె తోచునట్లు, సమాధిలక్ష్య
మైన దహారాకాశమే, సమ్యక్గర్భననిష్ఠుండు తత్వవ్యూతానా
వస్థలో అవ్యక్తాద్యస్మత్ స్థూలదేహాంత క్షరాక్షర దృశ్యము
లుగా తానవికృతముగనేయుండి తోచుననుట. ఇట్టి చిద్విలాస
ప్రపంచమే బాహ్యబ్రహ్మనిష్ఠకు ఆస్పనమయ్యెడిది. ఈ వివరము
నికముందు తెలియగలము. 294.592

1200 SEE

1. (B) (2) దృష్టిస్పష్టి వేదాంతానుసారము

కర్మనిష్ఠ యనెడి బాహ్యబ్రహ్మనిష్ఠ.

A C C N O . 15966

‘స్వే స్వే కర్మణ్యభిరత స్సంసిద్ధిం లభతే సరః’

‘స్వకర్మణా తనుభ్యర్చ్య సిద్ధిం విందతి మానవః’

‘బ్రాహ్మణ క్షత్రియ విశాం శూద్రాణాం చ పరంతప ।

కర్మాణి ప్రవిధత్తాని స్వభావ ప్రభవై గుణైః॥’

‘శమో దమ స్తప శ్శౌచమ్’ - ‘శౌర్యం తేజో ధృతి ర్దాక్ష్యమ్’

‘కృషిగోంక్ష వాణిజ్యమ్’ - ‘సరిచర్యాత్మకం కర్మ’ -

ఇత్యాదిగా శ్రీ ఈశ్వరగీతలందు భగవానుడు మానవునకు
యూగ దాన హోమాది స్వధర్మాచరణమును, శదుదమాది

సదాచారానుశీలనమును విహితములని బోధించినాడు గదా !
 సత్యాహింసా వైరాగ్యాది సామాన్య ధర్మములుగాని, యీ
 చెప్పబడిన వర్ణాశ్రమప్రయుక్త విశేషధర్మములుగాని, సృష్టి
 దృష్టిపక్షమునందువలెగాక ప్రస్తుతమైన దృష్టిసృష్టిబోధ ననుస
 రించెడి 'సర్వం బ్రహ్మాత్మకమ్' అనెడి అఖండ బ్రహ్మాత్మ
 దృష్టిలో నెట్టి విశిష్టతను గలవిగా నుండునో మన మీ ప్రకరణ
 మున తెలియవలసి యున్నారము.

ఈ ఘట్టమున ముఖ్యముగా మనకు కలుగదగిన సందేహ
 మేమన - సర్వ చేతనాచేతనములును బ్రహ్మమే యగుచో,
 వీడు కర్త, వీడు భోక్త, వీడు బ్రాహ్మణుడు, వీడు బ్రాహ్మ
 ణేతరుడు, ఇది పురుషవ్యక్తి, ఇది స్త్రీవ్యక్తి, ఇది పశువు, ఇది
 పక్షి - యీ మొదలగు విభాగమే ప్రపంచమున కుదరుదు
 గదా? ఇట్టిచో పూర్వోక్తధర్మానుష్ఠానము సాగుటెట్లు?
 ఈ విభాగము నెట్లో యొక వేళ కుదిర్చివప్పటికిని, ఈ ద్వైత
 నానాత్వము నంతను ఉపేక్షించి, 'సర్వం బ్రహ్మ' యని
 యధ్యసించు టెట్లు? ఇట్టినేగదా బ్రాహ్మ బ్రహ్మాః శ్చ
 కాగలిగెడిది? పూర్వోక్త ఆంతరసమాధిష్ఠ యన్ననో నామ
 రూపరహిత నిర్విశేషభౌవనాత్మకమైనది గాన, అనగా సర్వ
 ద్వైతమును ఎగురగొట్టెడి సమభానాభ్యాసరూపమైనది గాన,
 పాపగుణని గ్రహించితిమి. ప్రస్తుతమైన కర్మణ్య యట్టిది కాదు
 గదా? ఇందు ద్వైతనానాత్వము నగబెట్టి కేవల నిర్విశేష
 భౌవనము సంభవింపదు గదా? - యని యీవిధమైన ప్రబల
 తర సందేహ మొకటి ఆటంకపరచెడి మాట నిజము. ఇందుకు
 పరిహార మీ దిగువ నిరూపింపబడుచున్నది.

శ్రీశంకరులే యీశంకను బ్రహ్మసూత్ర భాష్యమున “భోక్తృభోగ్యాఽవిభాగాధికరణమున” పరిష్కరించిరి. సర్వనామరూపములును బ్రహ్మమే యగుచో కర్మయే భోక్తృకావచ్చును. పురుషుడు స్త్రీకావచ్చును స్త్రీయే పురుషుడు కావచ్చును. బ్రాహ్మణుడు శూద్రుడు కావచ్చును. శూద్రుడే బ్రాహ్మణుడు కావచ్చును. మనుష్యుడు పశువు కావచ్చును. పశువు మనుష్యుడు కావచ్చును. ఈరీత్యా లోకమున విభాగవ్యవస్థలే లేకపోవునుగదాయని బ్రహ్మవాదీపై తార్కికుడు పూర్వపక్షము గావింప, నీక్రింది పరిష్కారము చెప్పబడినది. సముద్రవికారములగు ఫేనవీచీతరంగబుద్బదాదులు సముద్రముతో నభిన్నములేయెనను, ఒకటి మరొకటిగా నేర్పడక నేదానికది విశిష్టముగనే యెట్లమఱియున్నవో, యటులనే బ్రహ్మవిలాసమే సర్వజగత్తును అయినను పైశంకింపబడిన సాంకర్యమేర్పడదనియు, స్త్రీపురుష, బ్రాహ్మణాబ్రాహ్మణ, పశుపక్షి, మృగకీటాది విభాగమునకుగాని, శాస్త్రోక్త ధర్మాధర్మాది వ్యవస్థలకుగాని యేవిధమైన బాధయు నాటిల్లదనియు గ్రహింపవలెనని తీర్మానింప బడినది. కనుక జగద్బ్రహ్మవాదమున నీపైసందేహమునవసరము. కాని ద్వైతవ్యవస్థ కుదిరెనేని సర్వత్ర సమభావ నిష్ఠయ నడి “బాహ్యబ్రహ్మనిష్ఠయెట్లు? అను శంకాపరిహారము”

“సువిశాల మిదం విశ్వం పవిత్రం బ్రహ్మమందిరమ్”
 “న విశేషోఽస్తి వర్ణానాం సర్వం బ్రాహ్మ్య మిదం జగత్”
 “నిస్త్రైగుణ్యే షధి విచరతాం కోవిధిః కోనిషేధః” ఇత్యాది వచనములందు “సర్వం బ్రహ్మ” యనడి అద్వైతదృష్టిగల సిద్ధులగువారికి వర్ణాశ్రమాది విభాగముగాని, విధినిషేధ వ్యవస్థ

గాని గోచరమేకాక్షని చెప్పబడినదిగదా ! యన ఈ వచనములు అపరోక్షజ్ఞానులగు సిద్ధపురుషుల స్థాయిని తెలుపునవి. ఈ సిద్ధపురుషులకు వర్ణాశ్రమాది ధర్మాధర్మ వ్యవస్థలు గోచరింపవని యీ వచనముల భావముగాదు. మరేమన నీవ్యవస్థలు గోచరించినను వీనియందు వీరికి అభినివేశముండదని మాత్రమే యిచటి భావము అనగా శాస్త్రవ్యవస్థలు నియతములనియు, వీని యాచరణానాచరణములవలన లాభాలాభ జయాజయ సుఖదుఃఖాది ద్వంద్వఫలములు ఘటిల్లుననియును వీరు భావించును. “ తత్త్వ మాధ్యాత్మికం దృష్ట్వా తత్త్వం దృష్ట్వాతు బాహ్యతః । తత్త్వభూత స్తదారామో యతిర్యాదృచ్ఛికో భవేత్ ” అనిన చందమున వీరు సకలజగత్తునను బాహ్యభ్యంతరము లందంతటను స్వాత్మబ్రహ్మమునే నిరీక్షించెడి వారలై నియతిసారబద్ధముల నుపేక్షించి యదృచ్ఛావ్యవహారపరులై యుందురని పై వచనముల తాత్పర్యము.

సాధకులన్న నో యీ సిద్ధస్థాయిని ఆదర్శముగా పెట్టుకొని వీరి సమకీలతను చెందుటకై క్రమక్రమశః యత్నించుచు, ధర్మాధర్మవ్యవస్థల శాస్త్రోక్తరీతిన సద్భావసాధుభావములతో నవలంబించి ధన్యులగుదురు. సిద్ధపురుషులయొక్క తత్వజ్ఞానమే వీరికిని అమరియుండును. ఈ ప్రజ్ఞ వీరికి సిద్ధపురుషులకువలె ఆరూఢమై యుండదు అనగా స్థిమితపడి యుండదు. అనగా స్థితప్రజ్ఞులు గారనుట. భావశుద్ధిమాత్రము సిద్ధులకెట్టిదో వీరికిని అట్టిదే. ఈ భావశుద్ధినే యీ దిగువ నొకింత గమనింతము.

సర్వత్ర సర్వదా సంసరించుచుండెడిది తరబ్రహ్మమే సుమాయ నెడి నచ్చిద్ధ యీమార్గపు సాధకున కమరియుండును.

“సర్వవ్యవహార భాగ్యహ్మ” యనెడి మంగళసూత్ర మిదే. మంగళసూత్ర మన బ్రహ్మసూత్ర మన్నమాట “బ్రహ్మ తన్మంగళం పరమే” అని చెప్పబడినమాట ఇదే. తనయందును యెదుటియందును వ్యవహరించెడువాడు బ్రహ్మమేయనెడి సద్విత్వాసమే యీ మంగళసూత్రమని భావము. బ్రహ్మమే సాధకుడైన తానుగా నటించుచున్నాడని యీమార్గపు సాధకుడు వ్యవసాయాత్మకబుద్ధిని కలిగియుండును. ఇవియే ఈశ్వరగీతలందు సాంఖ్యబుద్ధి నాశ్రయించిన యోగబుద్ధియని నిరూపింపబడినది. ప్రకృతసందర్భమున సాంఖ్యబుద్ధియన, దృష్టి సృష్టి ప్రక్రియా రీత్యా సర్వప్రపంచమును బ్రహ్మరూపమైవదేయని మనచే సంగ్రహింపబడిన వివేకమే. ఇక నిచటి యోగబుద్ధియన, నీ విశిష్టవిజ్ఞానము ననుసరించి క్రియాపథమును మెట్టుట. “ ఏషా తేభిహితా సాంఖ్యే బుద్ధిర్యోగే త్విమాం శృణు” అని చెప్పబడిన సూక్తి యిదే.

తత్త్వవివేకము ననుసరించెడి సాధనపద్ధతి యెట్లుండవలెనో, యీ వివరమును శ్రీగీతయే యీ దిగువ శ్లోకములందు వక్కాణింపచినది. ‘వ్యవసాయాత్మికా బుద్ధిరేకేహ కురునందన!’ ‘త్వయి మయి సర్వత్రైకో విష్ణుః’ అనినట్లును, ‘బహిరంతశ్చ భూతానాం అచరం చరమేవ చ’ అనినట్లున్నూ, సర్వప్రాణులందును అఖండముగా వ్యాపించి వ్యవహరించెడివాడు పరమేశ్వరు డొక్కడే యనెడి, నిశ్చయబుద్ధిని ప్రతిసాధకుడు కలిగి యుండవలెను - అనుటే పై గీతాసూక్తి యొక్క భావము. మరియును, ‘మయి సర్వాణి కర్మాణి సన్యస్యాధ్యాత్మ చేతనా | నిరాశీ ర్నిర్మమో నూత్వా యుద్ధ్యస్వ విగతజ్వరః’ - ‘కర్మ

ణ్యకర్మయః పశ్యే దకర్మణి చ కర్మయః' - 'బ్రహ్మోర్వణం బ్రహ్మహవి బ్రహ్మగ్నో బ్రహ్మణా హుతమ్ | బ్రహ్మైవ తేన గస్తవ్యం బ్రహ్మకర్మ సమాధినా' - 'ఆత్మసంస్థం న కర్మాణి నిబద్ధంతి ధనంజయ' - 'బ్రహ్మణ్యాధాయ కర్మాణి సంగం త్యక్త్వా కరోజి యః' - 'తద్బుద్ధయ స్తదాత్మాన స్తన్నిషా స్తత్పరాయణాః' | గచ్ఛం త్కృపుసరాప్యత్తిం జ్ఞాననిర్ధూత కల్మషాః' - ఇత్యాదిగా గల శ్లోకములందు భగవంతుడు స్వప్నముగనే కర్మమార్గసాధకుని బుద్ధివినసాయ మెట్లుండవలెనో విశదీకరించెను భగవత్ప్రవృత్తికి విరోధమైన స్వప్రవృత్తి నివృత్తినే సర్వదా సర్వకార్యచరణమునందును సాధకుడనుసంధింపవలెనని పై సూక్తులన్నిటికిని పరమతాత్పర్యమై యున్నది.

బ్రహ్మప్రపంచ శ్రద్ధగల జ్ఞానులు భగవంతుని ఏ సందర్భమునను మరచియుండరు. "సానీయంబులు ద్రావుచు గుడుచుచున్" అనడి ప్రహ్లాదుని జీవనవృత్తమే యిందుకు నిదర్శనము. ఇతడు గావించిన భగవన్నామస్మరణము గూడ తత్పర్యాత్మత్వ వివేక విశ్వాసములతోడనే యొనరించెను. గజేంద్రుని భక్తియు నిట్టి యద్వైతాత్మస్ఫూర్తితోనే జరిగినని పెద్దలు చెప్పిరి. స్థూలదృష్టికి యాచరణములు ద్వైతభక్తివలె కనబడును, కాని అంతర్మత్య మద్వైతభగవానుడే. తినుట, త్రాగుట, నడచుట మొదలగు క్రియలన్నిటిని ప్రహ్లాదుడు బ్రహ్మప్రవృత్తినిగనే దర్శించెను. ప్రతి యొక దృశ్యమును బ్రహ్మముగనే నిరీక్షించెను. కనుకనే తండ్రిపెట్టిన నానాభీభత్స క్షేపములందంతటను ఆత డెంతమాత్రమును విక్షేపమును జెందడాయెను. "తన్ను నిశాచరుల్ బొడువ దైత్యకుమారుడు

మాటిమాటికిన్ యో పన్నగళాయి, దనుజభంజన యంచు
 తీర్చించు” అనినట్లు అతడు నిశాచరులను, వారిని ప్రేరేపించి
 యాతనిపైకి బంపిన తండ్రినిగాని, అఖండపరబ్రహ్మము చాల్చిన
 వేషములనుగనే - ‘సర్వకునిభంగి పెక్కగు మూర్తులలో నెవ్వ
 డాడు’ అని చెప్పినచొప్పున సంభావించి, తననుసైత మాశ్రీహరి
 యొక్క మూర్తివిశేషముగనే ‘బ్రహ్మోఽహ మ్హస్తి’ యనెడి
 మహానాక్యార్థసరణిన నిశ్చయించుకొనినవాడై, యా సన్నివేశ
 మంతయు అద్యయపరమేశ్వరుని లీలావిహారమే సుమా యనెడి
 సద్భావసాధుభావములం గలిగియుండె గాన, నాతనికి ‘యస్మిన్
 ధైతే న ముఖేన గురుణాఽపి విచాల్యతే’ యనిన చందమున
 రవ్వంతయు హాని కలుగదాయెను గదా.

సురాసుర నర తిర్యగాది సకల నామరూప జగత్తును
 అతనికి హరిరూపముగనే గోచరించెను. ‘జగద్రూపం తతో
 ద్యయమ్’ అనిన మాట యిదియే గదా! హరిమయముగాని
 విశ్వ మాతనిదృష్టిలో పరమాణువుగూడ లేకుండెను. “సర్వము
 స్నాతని దివ్యకళామయమంచు విష్ణునం దుల్లము శేర్చి” యని
 నూచింపబడిన నదధ్యవసాయవంతు డీతడు. హరితో జగతో
 భిన్న తనువంటూ ఆతని కగపడనేలేదు. “సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ
 నేహ నానాస్తి కిచ్చన” యనెడి శ్రుతిసూక్త్యనుసారము సర్వ
 ప్రపంచమున్నూ తనతోసహా బ్రహ్మబహుభవనమే యనెడి
 సచ్చిద్ధయన నిదియే ‘యో యచ్చిద్ధ స్స ఏవ సః’ యనెడి
 భావ మిదియే.

అఖండ భగవన్నిష్ఠయన నిదియే. “స్వస్వరూపం హరి
 స్సాక్షాత్” అనిన నాక్షాత్ హరినిష్ఠ ఇదియే “సర్వం సర్వా

త్మకం సర్వం సర్వత్ర ఉపలభ్యతే” యనెడి శుద్ధాద్వైతనిష్ఠ
 ఇదియే అనగా ప్రతివ్యక్తిరూపమునను ప్రత్యక్షమేశ్వరుడే
 వెలసియున్నాడుగాన, ప్రతివ్యక్తియు తన ప్రత్యగ్రూపముతో
 ప్రతివ్యక్తియు నగుచున్నాడని భావము. ఇట్టి సర్వాత్మభావ
 శ్రద్ధతో నిర్వర్తింపబడెడి క్రియాపథమంతయు బ్రహ్మపథమే
 యనగా ప్రత్యగ్బ్రహ్మముయొక్క ఆత్మరత్యాత్మకీడారూప
 జీవన్ముక్తవ్యవహారమే. “న వేదయజ్ఞాధ్యయనై ర్న దానైః |
 నచక్రియాభి స్స తపోభిర్నుగ్రైః” యనెనట్లును, “నాహం వేదై
 ర్న తపసా | న దానేన న చేజ్యయా” అనెనట్లును, బ్రహ్మము
 నీ విధమున సర్వజగద్రూపునిగ నెఱుంగుట సామాన్యమానవు
 నకు సంభవముగాదు. ‘ఈశ్వరానుగ్రహదేవ పుంసా మద్వైత
 వాసనా’ యనెడి ఐచనానుసారము పరమేశ్వరానుగ్రహవంతు
 లకేగాని, ఈ చెప్పబడిన జగద్రబ్బహ్మ వివేక మంతురింపజాలదు.

ఈ జగద్రబ్బహ్మబోధ ననుసరించి బహిర్ముఖత్వము, అంత
 ర్ముఖత్వమును భేదమేర్పడదు. ఈ దృష్టిలో బ్రహ్మమునకంటెను
 బాహ్యపదార్థమే లేదు. బాహ్యమంతయు అంతరమైన బ్రహ్మ
 సత్తాకమే యని యిచటి బోధ. ప్రపంచమంతయు బ్రహ్మ
 స్వరూప విలాసమే యగునపుడు స్వర్ణ తదాభరణములకు
 గల బాహ్యభ్యంతర భావమువంటిదే యీ పల్లను బాహ్య
 భ్యంతరభావమై యుండునుగదా! సర్వత్ర బ్రహ్మాదగ్గనమే
 యేర్పడును గాన, ద్వైతమున దృశ్యభ్రమము చేయకుండుటే
 ద్వైతము లేకుండుట యగును. ఇంతియగాని, ద్వైత మసలే
 గోచరింపకుండుట గాదు. ప్రవృత్తినివృత్తి భావములు గూడ
 నిచట నీ విశిష్టత కలవే. నిర్వికల్పముగ కూర్చుండుటే నివృత్తి

యనియు, ప్రపంచములో వ్యవహరించుటే ప్రవృత్తియనియును, ఈ దృష్టియందు వత్పడవు సర్వత్రా బ్రహ్మయే ప్రవర్తించు చున్నాడనెడి సద్భావము మీఱ, మనము ప్రవర్తించు చున్నచో, మన ప్రవృత్తి నివృత్తియే యగును. దృశ్యమందు ఇది దృశ్యమే యనెడి భౌతి నివర్తించి, సర్వాత్మభావముతో మనము ప్రవర్తించుచో, నిది ఆత్మరత్యాత్మకీడ యనెడి బ్రహ్మముయొక్క జీవన్ముక్తవ్యవహారమే యగును. ఇది భౌతిప్రవృత్తి నివృత్తియే.

ఈ నిరూపింపబడిన జగద్బ్రహ్మవివేకము ననుసరించి: క్రియాపథసరణిలో యజ్ఞదానాదికర్మలు, సత్యాహింసాది వృత్తమును సాధకులచే నెట్లు నిర్వర్తించబడునో యిక తెలియుదము. 'యది తే కర్మ విచికిత్సావా వృత్త విచికిత్సావా స్యాత్' అన చొప్పున క్రియారంగమంతయు కర్మపద్ధతి యనియు, వృత్తానుశీలన మనియును ద్వివిధమై యున్నది వృత్తమన సదాచారమని భావము. ముందు కర్మపద్ధతిని గమనింతము.

కర్మపద్ధతి:— ఇందు మొదటనే ధ్యానక్రియను తెలియుదము. ఏలయన - ఆంతరధ్యానమనెడి సమాధినిష్ఠనుగదా యింతకుముందు విచారించితిమి. వెనువెంటనే బాహ్యధ్యాన విచారము సుసంగతమగును.

(1) ధ్యానక్రియ:— 'నారాయణ పరోధ్యాతా ధ్యాన నారాయణః పరః' అని విశిష్టమైన ధ్యానపద్ధతి చెప్పబడినది ఇట్టి ధ్యానక్రియ అద్వైతదృష్ట్యా జరిగెడిదే. బాహ్యమైన నిదిధ్యాన మిది. ఆంతరనిధిధ్యానము ఆంతరసమాధికి పూర్వ

భూమిక గాన, నందే అంతర్భవించునని వింటిమిగదా! ప్రస్తుత మీ బాహ్య నిధిధ్యాన పద్ధతిని తెలియుదము. పరోక్షమున ధ్యేయాకార దైవస్వరూపమును, ధ్యానించునాడును, ఏర్పడి యుండగా ఈ ఆభేద ధ్యానమెట్లు జరుగును? అని సందేహింతుము గదా! దీని పరిహారోక్తి అవశ్యము వినవలయును. మనసును దైవస్వరూపమననముచే దైవాకార మొందించుట యనెడి అంతర్లక్ష్యధ్యానము పైన వివరింపబడిన సమాధి నిష్ఠలో చేరిపోవును. గాన, ఈ బాహ్యబ్రహ్మవిష్టకు సంబంధించిన ధ్యానవిధాన మిచట తెలియవలెను. ఈ బాహ్యధ్యానక్రియ సకలజగద్దృశ్యములును ధ్యేయమైన బ్రహ్మవిఘాతి విలాసములే యనెడి విశ్వాసముమీద ఏర్పడునేకాని, అన్యథా కానేరదు, కనుక 'యత్ర యత్ర మనోయాతి తత్ర తత్ర సమాధయః' యనునట్లు మనసుకు గోచరించెడి ప్రతిదృశ్యమును ధ్యేయమైన బ్రహ్మమూర్తియే యనెడి యధ్యవసాయ మేర్పడుచే ప్రస్తుతమైన ధ్యానక్రియాసరణి - ఆచారేశ్వర, సురాభాండేశ్వరా ద్యుపాఖ్యానములు ఇట్టి ధ్యానసరణిలో ప్రమాణము లగుచున్నవి.

ధ్యేయమైన పరమాత్మను హృదయకమలమందు నెలకొల్పి ధ్యానించెడి ధ్యానక్రియగూడ ఈ ప్రకృతమైన బాహ్య బ్రహ్మసిద్ధినుబట్టి మారును ఎట్లన - హృదయమన గుప్పెడు గోళుగల హృదయపుండరీకముగాక, సర్వవ్యాపకమైన చిదాకాశమే యగును. దహరాకాశమనునది వ్యాపకమైన చిదాకాశమేనుమా యని ఛాందోగ్య దహరవాక్యము చెప్పుచున్నది. "యావాన్వ్యా అయమాకాశః తావాన్వేషో అంతహృదయ

ఆకాశః తస్మిన్ ద్యావా పృథివీ సమాహితే” యని ఈ శ్రుతి విస్పష్టముగనే హృదయాకాశము అఖండ చిదాకాశమే యని వక్కాణించుచున్నది. కనుక హృత్కమల దేవతాధ్యానమన అఖండచిదాకాశరూపుడగు పరబ్రహ్మాధ్యానమనియే యేర్పడును.

ఎట్లన - చిదాకాశ వివర్తమే సకల జగత్తును అనడి ప్రకృత జగద్రబ్ధహృప్రక్రియయందు సర్వ నామరూపజగమును తనతో సహా సన్తులము, సదాయతనము, సత్ప్రతిష్ఠితము నగును గాన, నే యొక జగద్దృశ్యమైనను చిదాకాశభావము విడని వ్యక్తి భావము కలదే. గాన, నిట్టి వివేకముగల ధ్యానియొక్క ధ్యానము బహిర్లక్ష్యముగల బహిర్ముఖధ్యానమేయైనను బ్రహ్మ నిష్ఠయే యగునుగాని. దృశ్యనిష్ఠగా నేర్పడదు. ఇట్టిదే ఆ ప్రక్రియయందలి ధ్యానక్రియాసరణి.

(2) యజ్ఞాచరణము:— ఇది జగద్రబ్ధహృద్బోధ నను రించి, బ్రహ్మహంభావముతో సాధకుడు నిర్వర్తించవలెను అనగా తన రూపమున బ్రహ్మమే యాగకర్తగా నుండి ఆచ రించు చున్నాడు సుమా యనెడి సద్భావ మనుట ఇంతి గాదు — “అహం క్రతు రహం యజ్ఞః స్వధాఽహ మ మకాషధం । మంత్రోఽహ మహమేనాజ్య మహ మగ్నిరహ హుతపే” అని గీతావచనముగదా ! యాగము, మంత్రము, అగ్ని, ఆజ్యము, హవిస్సు మొదలగు సంభారమంతయు తానే యని భగవానుడు చెప్పెను. మరియు ‘భోక్తా చ ప్రభు రేవ చ’ యని గూడ దెలిపెను; అనగా యాగభోక్తయు యాగాధ్యక్షు డును గూడ తానే యని భావము. ఇంకను, ‘బ్రహ్మోర్పణం బ్రహ్మ హవిః’ - ఇత్యాదిగా, యజమానుడు, యాజకుడు,

(3) దానక్రియ:— బీదలను, కుంటి, గ్రుడ్డి మొదలగు అంగవికలులను జూచి, పాపమని జాలిపడి, దానధర్మముల జేతుముగదా! లోకమున దయాదాక్షిణ్యపరులగు సామాన్య మానవు లందరును జేయు దానక్రియ యిట్టిదే. మరియు నిట్టి దానముచే మనకు పుణ్యఫలప్రాప్తి కలుగుననెడి ఫలకాంక్షతో నైతము చేయుదుము. ఇంకను ఇచ్చువాని కాధిక్యమును, పుచ్చుకొనువానికి హీనత్వమును, దీనత్వమును భావించి యీ దానములు చేయబడుచున్నవి. ఇట్టి దానక్రియ ఫలహేతువై జన్మకారకమే యగుగాని, తారకము కాజాలదు. ఇక నిది తారకము కావలెనంటే, ముందు చెప్పబడిన బ్రహ్మతైత్తిక్య బుద్ధితో జరుగవలెను. ఎట్లనగా - దాతగాను, ప్రతిగ్రహీత గాను ఉభయాయితముగా వెలసియున్నవాడు ఏకవరాత్పర బ్రహ్మమే యనెడి సాధుభావముతో “ఈశ్వరః ప్రతిగృహ్లాతి ఈశ్వరోవై దదాశిచ | ఈశ్వర స్తారకోభాభ్యాం ఈశ్వరాయ నమోనమః” యనిన చందమున నిర్వహించెడి దానక్రియగా నుండవలెను. మరియు కుంటి, గ్రుడ్డి మొదలగు వికలులు, ధన ధాన్యాది సంపద్విహీనులును - ఇట్టివారందరును హీనులు, దీనులు అనెడి దుర్బుద్ధిని విడచి, ‘శునిచైవ శ్వపాకేచ’ అనిన రీత్యా వీరందరును సాక్షాత్సారాయణస్వరూపులే యనెడి సన్నిరీక్షణముతో సత్కారపూర్వకముగ జరిగెడి దానక్రియ, కేవలము ఆత్మేశ్వరారాధనమేయే సంతారకమగును.

(4) సమాధి:- సమాధిక్రియకూడ మానసికమైన ఆంతర క్రియయేగాని, శారీరకమైన యాగ, దాన, హోమాదికమ వంటిది గాదు కనుక సమాధికూడ సంతర్లక్షకమైనదే యని

సామాన్య వివేక మెయున్నది. ధ్యానక్రియకును, సమాధిక్రియకును తేడా ఎట్టిదన, ధ్యానము కర్తృతంత్రమైన భావనయు, సమాధియన్ననో, ఎస్తుతంత్రమైన నిష్ఠయు యగుచున్నది. ఈ విభేద మీ రెంటికిని ఏర్పడియున్నను, లక్ష్యముమాత్రము ఈ రెంటికిని అంతర్లక్ష్యముగనే నామాన్యత త్వజ్ఞానమున చెప్పబడుచున్నది. కాని ప్రకృతమైన మన బాహ్య బ్రహ్మానిష్ఠా శాస్త్రార్థమున, సమాధినిష్ఠను, మనము ధ్యానక్రియను తెలిసినట్లే, విలక్షణముగ తెలియవలెను. ఈ వైలక్షణ్య మెట్టిదన, బ్రహ్మవివర్తమాత్రమేయైన, ఈ నామరూప ప్రపంచమున బాహ్యభ్యంతరములు రెండును సమాధిశబ్దార్థములే యగును. గాన, బహిర్ముఖమైన బహుమహస్కత, సమాధినిష్ఠ కానేరవనియు, అంతర్ముఖమైన అమహస్కతమాత్రమే సమాధినిష్ఠ మగుననియు భావించుట, ఈ జగద్రబ్బహ్మప్రక్రియకు వ్యతిరేక మగును. 'సదా సమాహితచిత్తా, సదా వ్యుత్థితచిత్తాశ్చ' అని చెప్పబడెడి, బాహ్యభ్యంతరసమాధు లివియే. 'యోగరతోనా భోగరతోనా' యనెడి 'మోహముద్గర' నూక్తి ఈ భావమునే చెప్పును. బాహ్యసమాధి యన, బ్రహ్మముయొక్క సర్వార్థ భావ దృష్టితో సంసరించుటే యగును. సకల సంసారమును ఈ దృష్ట్యా సమాధియే యగును. 'కర్మణ్యకర్మయః పశ్యేత్' యనెడి గీతానూక్తి యిదియే. విదేహజనకుని సకల రాజ్య తంత్రమును బాహ్యబ్రహ్మానిష్ఠ యనియే చెప్పబడినది గదా! సర్వపరిగ్రహమైనను, సర్వత్యాగమైననుగూడ, సమాన జ్ఞాన స్థాయిని కలవియే యని చెప్పుచున్నారు "కృష్ణో భోగీ శుక స్త్యాగీ" యనెడి ద్వివిధజ్ఞాని సంనూచన మిదియే.

(5) అమనస్కయోగము:— అమనస్కయోగ మనునది గూడ సమాధినిష్ఠయే. మనస్సు ఆత్మాకారమగుటే మనో రాహిత్యమునియు, నిదియే యమనస్కనిష్ఠ యనియును సామాన్యముగ తత్త్వశాస్త్ర సరిశీలకులు చెప్పిడిమాట. కాని, మనసు విషయాకారమగుచో, అది బహిర్ముఖతయే అగుననెడివారేకదా వీరు. ప్రకృతమైన మన జగత్ప్రవృత్తాబోధయందో, సర్వవిషయములును విషయియగు ఆత్మపరిణామములే, యనగ ఆత్మస్వాతంత్ర్య విజృంభిత స్వతంత్రవిపర్తములే, యని గదా నిరూపింపబడినది. ఈ దృష్టినిబట్టి అనగా స్వరూపనిష్ఠయందు యెంతటి విషయాకారమే యగుగాక, చిత్తమునకు బ్రహ్మాకారమే సమకూరును గాని, జాడ్య (దృశ్య) లక్షణ మేర్పడదుగదా! గాన, దృశ్యమునందు, బ్రహ్మభావము కలుగుటయే అమనస్త్వము. కనుక, అమనస్కయోగమును గురించి ప్రత్యేకముగ మనము విచారింపసక్కరలేదు. బాహ్యధ్యంతర సమాధినిష్ఠనే క్రమముగ బహుమనస్క - అమనస్క నిష్ఠయని తత్త్వవిదులు పేర్కొనుచున్నారు.

రాజయోగము:— ఈ ఆచరణముగూడ బహుమనస్కయోగమనెడి బాహ్యసమాధినిష్ఠయే బహుమానస శివరాజయోగి యని బాహ్యబ్రహ్మనిష్ఠుడు పేర్కొనబడుచున్నాడు. కనుక ద్వివిధసమాధి విచారముతోడనే, ఈ రాజయోగ విచారముగూడ గతార్థమగును. దీనినిగురించి ప్రత్యేక పర్యాలోచన మనవసరము.

(2) నృత్తానుశీలనము:— సత్యాహింసాది
సదాచార సమాలోచనము.

(1) సత్యవ్రతము:— బ్రహ్మప్రపంచదృష్టిలో సత్యము, భూతదయ మొదలగు సదాచారపరణి ఎట్లుండునో ఇకమీదట మనము గమనింపదగిన విషయమై యున్నది. ద్వైతదృష్టినిబట్టి ఈ సత్య, దయాది వ్రతములశైలి మనకందరకును ఒకవిధముగ తెలిసియేయున్నది. అనగా, ద్వైతసృష్టిలో 'వున్నది వున్నట్లు' మనము తెలియుటయు, తెలసినచొప్పున భాషించుటయును, సత్యమని యెన్న బడుచున్నదిగదా! ఇట్లే అహింస యనునది, హింసయైన నే ప్రాణికిని హాని యొనర్పకుండుటే యని, గణింప బడుచున్నది. వైరాగ్యశీలమన, ఇట్లే ద్వైతసృష్టియందలి దారాగారాది విషయములను త్యజించి, అనాసక్తిపరుడగుటే యని తలంపబడుచున్నది ఇట్టి భావములన్నియు, జగత్తు బ్రహ్మే తర మనెడి సృష్టిదృష్టి ననుసరించెడివే. కనుక నివియన్నియు, సంకుచితభావములే యగుగాని, పూర్ణ భావములు గానేరవు. యావద్విశ్వము విష్ణువే యనెడి బ్రహ్మజగద్బోధ ననుసరించి నిఖిలప్రపంచదృశ్యములను 'సన్మాలా స్పదాయతనా స్సత్రుతి ష్ఠితా' యనెడి శ్రుతినిబట్టి, సద్వస్తువుయొక్క విలాసములే గాన, తాత్త్వికములే యగును. ఇట్టి సద్దృష్టి నవలంబించిన సాధకునకు, సత్యాసత్య విభాగము అవిద్యకుని దృష్టిలోనిదివలె నుండక, విలక్షణముగ నుండును. అవిద్యకునకు 'లేనట్లు' తోచెడి భావములు విద్యావంతునకు 'ఉన్న'వనియే గోచరించును. ఇట్లే అవిద్యకునకు 'సత్యములు'గ కనబడెడి భావములు జ్ఞానికి 'లేనివి'గనే తెలియవచ్చును. అవిద్యకదృష్టి నే పెట్టుకొని

పున్న దానిని ఉన్నట్లుగను లేదాని లేనట్లుగను భావించు
 టయు. భావించునట్లుగానే ప్రకాశవణ మగుననడి నిశ్చయ
 ముతో నగును. అవిద్యావలన దృశ్యవస్తువులకా యాభా
 వ్యమే లేదు కావున, అవిద్యా భావించుచు కొంత సత్యమును,
 మరికొంత యసత్యమును కలపని భావించవలసివచ్చును. కాన,
 అవిద్యాదృష్టియందలి సత్యభావముగాని, సత్యభావణముగాని
 యసంబద్ధప్రలాపమే యగును. ఇక విద్యాదృష్టి ననుసరించెడి
 సత్యభావమన్ననో, భావాభావ రూపముగ వెలసియున్నది
 బ్రహ్మమే గాన, అట్టి బ్రహ్మాత్మకదృష్టితో వ్యవహరించు
 సర్వము సత్యప్రతాచరణముగనే బరిగణింపబడును. మరియు
 సామాన్యశాస్త్రదృష్టి ననుసరించెడి ధర్మాధర్మములు, సత్యా
 సత్యములును పరమార్థసత్యమైన స్వాత్మలీలలే యగును
 దృష్టాంతముఖమున నీయంక మీదిగువ వికడీకరింపబడుచున్నది.

అవిద్యావంతునకు అగస్త్యుడును, క్రీకృష్ణుడును నిత్య
 భోక్తయు, నిత్యగృహస్థుగను కనపడుచుండ, బ్రహ్మత్వైక
 జ్ఞానికి ఈ వ్యక్తులే, నిత్యోపవాసిగ నొకరును, నిత్యబ్రహ్మచారి
 నొకరును గోచరించెదరని తత్వశాస్త్రజ్ఞుల పరిసాటియైయున్న
 గదా! భోక్తృ భోగ్యము లనునవి, విభిన్న పదార్థము లనె
 దృష్టిలో అగస్త్యుడును, క్రీకృష్ణుడును విషయభోక్త లనుట
 నిజమేయైనను, భోక్తృ భోగ్య సామరస్యము నెరింగిన జ్ఞాని
 దృష్టిలో, వీరిరువురును ఆత్మరత్యాత్మక్రేడాపరులే యగుదురని
 తత్వవిదుల సమన్వయమై యున్నది. ఇట్లే తదితరసందర్భము
 లందును సత్యాసత్య విభాగమును విద్యావిత్యా దృష్టులనుబట్టి
 విశిష్టరీతివ గమనించుచుండవలెను.

(2) అహింసావ్రతము:— జగత్తులో 'అహింసా పరమో ధర్మః' అను విశేషమైన సూక్తిగలదు. అహింసయే, అనగా ఏ జీవినీ చంపకుండుటయే పరమధర్మమని తాత్పర్యము. ఇది ధర్మాధర్మ శాస్త్రసృష్టి. బ్రహ్మధర్మనమునుబట్టి హింసాహింసల తత్త్వము మారును. ఎట్లన - భగవంతుడు సృష్టించిన జీవరాసులలో సహజముగనే ఒకజీవి మరియొకజీవికి ఆహారముగా నిర్మాణమైయుండెను. ఈ లక్షణము జలచరములందును, నూచరములందును బహుళముగా జూడనగును. పిల్లికి ఎలుకయే ఆహారము; కుక్క పిల్లిని చంపివేయును; సింహము ఏనుగు మాంసమున కెదురుచూచును; జలచరములలో పెద్దచేప చిన్న చేపను తినును; సొగచేప పెద్దచేపను, తిమింగిళము సొరచేపను, ఈ విధముగా ఒకదాని కొకటి ఆహారముగ నున్నది. మరియు మానవులందే అధమజాతులు మాంసాహారులై యున్నారు గదా! అట్లు గాకపోయినను యజ్ఞమున పశువును వ్రేల్చుదురు గదా! ఇట్టిదంతయు హింసాకాండగాక ఎట్టిదగును? జగమున హింసజేయకుండుటకు తా వెక్కడ? ఆహారమునకై శాకములను కోసి వండుచుంటిమి, అదిమాత్రము హింస గాకపోవునా? అంతయు హింసయే యగుచున్నది. హింసజేయక ప్రపంచమున సరిసరించుట యనివార్యముగా దోచుచున్నది. ఇందువలన నాత్మవిమడు గానినానికి 'అహింస పరమధర్మ'మను సూక్తిని నిర్వహింప తరముగాదు. "సమం పశ్యన్ హి సర్వత్ర సమవస్థిత మిశ్వరమ్ | నహి నస్త్యాత్మ నాత్మానం తతోయాతి పరాం గతిమ్||" అని గీతావచనానుసారము సర్వజగత్తును ఈశావాశ్యమే, కనుక యనస్వరమే, అనగా, హింసాపదగనిదియే

సుమా ! య నెడి తత్త్వనిశ్చయమును కలిగి, రాగద్వేషములను హింసాఽహింసలందు అన్వయించక, అనగా హేయోపాదేయ రహిత ఆత్మ, హింసాపదగనిది య నెడి నిశ్చయముతో, యాదృచ్ఛిక హింసాఽహింసాపరుడై యుండుటే, అనగా తాను తన దృశ్యమును స్వరూపాతిరిక్తములుగాక, ఏకరూపులేనను నిశ్చయము కలిగి, అట్టి భావనాసిద్ధిచే వ్యవహారక్రమము నందను వర్తించుటయే కర్తవ్యము. అట్టిచో కర్మలకు కర్మభావము పోయి, స్వరూపస్థాయియే యేర్పడును. మరియు నచటి హింసయు హింసగానిదగును. ద్వైతదృష్టిగతమైనదంతయు క్రియాత్మకము, కనుకనే హింసగా నెన్నబడుట సంభవించును. ఏకవస్తుదృష్టికృతమంతయు స్వరూపవృత్తమే యగును. కనుక, పై చెప్పిన శ్రుత్యానుసారము, అహింసయే యగుటయును ఏర్పడును. అహింస పరమధర్మమును సూక్తి నిట్టి అద్యయవస్తు వ్యవహారమునందే సరియగుచున్నదగుటచే, నట్టి సూక్తి ఈ స్వరూపనిష్ఠయందే సార్థకమగునని తెలియవలెను.

(3) వైరాగ్యకీలము:— వైరాగ్యానువర్తనము బ్రహ్మ దృష్ట్యా జూచిన విచిత్రముగా నుండును. ఇచట దోషదృష్టిని చేయు విరక్తి విరుద్ధమగును. ఎట్లన - ప్రపంచమున ముక్తిపొంద వలెనన్న, వైరాగ్య మత్యంతావశ్యకమని చెప్పియుండిరిగదా ! వైరాగ్యమున్న ఏవస్తువును కోరకుండుట, ఏవస్తువునందును ప్రీయత్వము, సక్తి లేకుండుట, విషయములను కాకవిష్ట, వాంతాశనములవలె హేయముగా నిషేధించుటయు నని ఈ మొదలగు భావములను జెప్పియుండిరి. ఇది లోకదృష్ట్యా దృశ్యములందు దోషదృష్టి విరక్తి. పురాణ, వ్రసూతి, స్మశాన

వైరాగ్యాది ఆబాసలుగూడ కలవు. కాని నిజమైన విరక్తిగూడ కలదుగదా! అపక్వచిత్తుల కిట్టి విరక్తియే శాస్త్రముచే బోధింపబడుచున్నది. పక్వచిత్తులకన్ననో, జనకరాజ్నియొక్క వైరాగ్య శైలి చెప్పబడినది.

“సత్యం జగదితిభానం సంసృతయేస్యా దపక్వచిత్తానామ్
తస్మాత్తప్తపాత్వ మేతస్య ప్రతిపాదయంతి నిగమాంతాః॥”

“పరిపక్వమానసానాంతు పురుషవరాణాం పురాతనై
సుక్ష్మై ర్భ్రహ్మైవేదం సర్వం జగదితి భూయః

ప్రచోదయ త్యేషః॥”

అని శ్రీశంకరులే యీతేడాను చూపిరి. కనుక నపక్వ చిత్తులకు దోషదృష్టియే విరక్తియు, పక్వచిత్తులకు మిథ్యా దృష్టి వైరాగ్యమనియును వ్యవస్థ. మిథ్యాదృష్టియన, దృశ్యమందు వస్తుబుద్ధిని విడచి సద్బుద్ధిని చేయుట. ఇట్టి దోషదృష్టి విరక్తి (అనగా దృశ్యము సత్యమనియు హ్యాయమనియు భావించుట) నిజమైన వైరాగ్యముగా పరిగణింపబడక పోవుటందులకనిన - నామరూపసత్యత్వబుద్ధి ఈసాధకునకు విడువదు “అంతా రామమయం జగమంతా రామమయం” అనెడి సర్వార్థ భగవద్బుద్ధి నామరూపములందు కలుగదు. ఇతనికి విషయము లన్నియు నిజమునకు అధిష్ఠానవిలాసమాత్రములై యున్నందున అనగా స్వరూపాతిరిక్తములుగాక, స్వరూపవిలాసములే యై నందున తనకు ఈవివరము తెలియకున్నను ‘ఆత్మన సుకామాయ సర్వం ప్రియం భవతి’ యనినరీత్యా తనమీద తనకు ద్వేషము కలుగదు గావున ఇట్టి అజ్ఞాడగునాడు విషయముల నెంత త్రోసి

పుచ్చిననూ “ప్రకృతి స్త్వాం నియోక్షతి” యన్నట్లు విరాగము నిలువక తిరిగి వానినే కోరుట సంభవించుచున్నది. విషయ ప్రేయత్వము వదలుటలేదు. విషయము స్వాత్మగనుకనే ఈ ప్రేయత్వము విడువకపోవుట. కనుక ఆత్మభావములేక వైరాగ్యము నెలచుటలేదు. అట్టియెడల వైరాగ్య మెట్లొసగూడుననగా వినుడు - నామరూపాదులచే విషయములుగానున్నను అవి నిజమునకు బ్రహ్మామాత్రములే యగుచున్నవి. “జగద్బ్రహ్మ” యను నిశ్చయము తెలిసినందున దృశ్యమంతయు బ్రహ్మమే యగుచున్నది. గనుక దృశ్యమును విషయముగా జూచి హేయ పడ నవసరములేక, బ్రహ్మామాత్రములని వానిని యధాప్రాప్తములనుగా తెలిసి అనుభవింప వచ్చును. ఆ ప్రాప్తములను కోర వలసిన వనియుండదు. విషయమునందు విషయబుద్ధిచేయక బ్రహ్మాదృష్టి చేయుటయే వైరాగ్యము. విషయదృష్టిత్యాగము మాత్రమే చాలదు. అట్టిది జడనిష్ఠ యగును. కనుక విషయమందు బ్రహ్మాదృష్టినిగూడ జేయుటయే ముఖ్యమైనదిగా తెలియవలెను. “యత్ర యత్ర మనోయాతి తత్ర తత్ర సమాధయః” అను ప్రమాణవచన మీయర్థముతో సరియగును మనస్సు ఎచ్చటెచ్చట పోయినాను అచ్చట ఆత్మయే కేదని నిశ్చయించుకొన వలెను. బ్రహ్మానిశ్చయముతో విషయ పరిగ్రహముగాని, విషయత్యాగముగాని సమానరసమేయగును శైలిభేదము మాత్రమే. సర్వపరిగ్రహ సర్వత్యాగముల (అనగా బ్రహ్మాభావమున నిర్వికల్పస్థితి యందుండుటయు లేక, బ్రహ్మాభూతుఁడై జగద్వ్యవహారము నలుపుటయు) ఏకరసమేయని వాశిష్ఠమున లీల తన భర్తకు చెప్పినది. ఇవే సనకాది

మార్గము, జనకాదిమార్గము అని చెప్పబడుచున్నవి “కృష్ణో
భోగీ, శుక స్త్యాగీ రాజానా జనకరాయినా వశిష్ఠః కర్మ కర్తా
చ, పంచైతే జ్ఞానిన స్మృతాః” అని చెప్పబడిన భావ మిదే.
‘యోగరతోవా భోగరతోవా’ అనెడి భావమును ఇదే. గనుక,
బ్రహ్మాస్థితో (స్వయాపస్థితుడై) జనకరాజర్షివలె న్యవహారము
సలుపుటయే పూర్ణవైరాగ్యము అని తెలియవలెను. అదియే,
ఆత్మప్రేమ. సతిపతుల ధర్మములందును ఇట్టి ఏకవస్తునిష్ఠనే
చేయతగినది. అట్టియెడ స్త్రీ పురుష సంసారముకూడ బ్రహ్మ
నిష్ఠయే యగుచున్నది. అట్టిదానిని ఆత్మరతి, ఆత్మక్రీడయనియు,
అదభ్రప్రేమ యనియు నిర్వచనము జేసిరి. ఇట్టిదే యథార్థ
వైరాగ్యమని నిర్ధారణజేసిరి.

(4) సమతాశీలము:— ‘యథాభూత పృథక్భవం, ఏకస్థ
మనుపశ్యతి । తతపవచ విస్తారం, బ్రహ్మసంపద్యతే తదా’ అనియు,
‘జ్ఞాన యజ్ఞేన చావ్యన్యే యజన్తోమా మువాసతే । ఏకత్వేన
పృథక్త్వేన బహుధా విశ్వతో ముఖమ్’ అనియు, ‘సర్వభూతేషు
యేనైకం భావమవ్యయ మీక్షతే । అవిభక్తం విభక్తేషు
తద్జ్ఞానం విద్ధి సాత్వికమ్’ అనియు నీ మొదలగు గీతావాక్య
ములచేతను, ఇంకను శ్రీమద్భాగవతాది గ్రంథప్రమాణముల
చేతను, పరమేశ్వరుడే సకలప్రపంచరూపముగా వెలసియుండెనని
తెలియబడుచున్నందున, రాగద్వేషము లనెడి కామవికార
ముతో, దేవ తిర్యజ్నురాది విభేదమును పాటింపక, మన్నాదుల
వర్ణాశ్రమధర్మాదులనెడి, విధిప్రతిషేధ శాస్త్రమును కాదనక,
బౌసనక, యథాప్రాప్తముగ ననువర్తించుచుండుటే, నిర్దుష్ట
మైన సమత కాగలదు. లోకము సమశబ్దార్థమును ఈ తత్త్వ

దృష్ట్యా గ్రహించుట లేదు. సర్వమానవులను విద్య, విశ్వర్యము, మతము, అధికారముల నెడి ప్రాపంచిక హెచ్చుతగ్గు భావములనుబట్టి, తారతమ్యముతో పరిగణించుట కూడదని, మానవత్వేన సర్వులను సమభావముతోడనే గణింపవలెనని, నేటి సామ్యవాదుల ఆశయము. వీరిది పరమేశ్వరుని గమనింపని నా స్తిక దృష్టిగాని, లేదా తటస్థేశ్వరభావమైన ఏకదేశా స్తికముగాని యగునేగాని, పరమేశ్వరుని సార్వాత్మ్యము నెఱిగెడి పూర్ణాస్థి కత గానేరదు. 'విద్యా వినయసంపన్నే బ్రాహ్మణే గవిహస్తిని శుశ్చైః శ్వపాకేచ, వండితా స్సమదర్శినః' అని చెప్పబడిన సమతాభావము, పూర్ణబ్రహ్మాత్మక ప్రపంచదృష్టిలోనిది - అనగా సుర సర తిర్యగాద సర్వజగత్తునూ, ఏకమైన బ్రహ్మ బహుభవనమే యనెడి సుదృష్టిలోనిది యనుట.

మరియు "సమదుఃఖ సుఖం ధీరం" అని చెప్పబడినది గదా! సుఖదుఃఖాదులందును సమత్వమన సంతోష విచారముల సహించిన మాత్రమున సమదుఃఖ సఖుడనుకొనుట చాలదు. దృశ్యమునందు సత్యత్వబుద్ధితో తాత్కాలిక నిగ్రహము చేయ గలుగువానికి అంతర్దృష్టి చలించుచునే యుండును. ఈ అంతర్దృష్టినిశ్చలత స్వరూపానుభవముచేతనే గలుగునదిగాని వేరు చిధమున గాదు. సర్వాత్మభావమైన స్వరూపస్థితియందుండి సుఖదుఃఖానుభవముల పొందిననూ సమదుఃఖసఖుడే యగును. అట్లు గానిచో రామచంద్రుని భార్యవియోగ దుఃఖము దుఃఖ మనియే చెప్పవలసి వచ్చును. రాముడుకూడ మానవమాత్రుడే యనవలసి వచ్చును. కాన ఉత్తమపురుషుల సుఖదుఃఖ ప్రవృత్తి యంతయు స్వరూపనిష్ఠా సంబంధమే. ఈనిష్ఠ, బ్రాహ్మనిష్ఠ

యనుటకు సుఖముఃఖముల నెడి ద్వంద్వప్రవృత్తినిబట్టి స్పష్టమగు చున్నది గదా! కనుక సమతాభావమనిన అద్వైత బ్రహ్మ కీలమే యనుట తేలినది.

II. అధికారి విచారము.

ఇంతదనుక జగద్బ్రహ్మప్రక్రియను అట్టిదాని ననుసరించు సాధనక్రమమును వివేచించితిమి. ఇక ఈ సాధనానుష్ఠానమునకు సర్వులును అధికారులేనా? యనెడి సారాంశమును గ్రహింపవలసి యున్నది. ఈ సందర్భమున సిద్ధపురుషులయొక్క భావమేమన, జగద్బ్రహ్మదృష్టి ఉత్తమాధికారికేగాని యేర్పడదనియు అట్టివాడే ఈ చెప్పబడిన సత్సాధనముల నిర్వహింపగలడనియు అనునదే. కాని ఒక్కసారిగా మానవుడు ఉత్తమాధికారి కానేరడు గదా. ఇందువలన ఉత్తమాధికారి యోగ్యతలను అథమాధికారి యగువా డవలంబించి యభ్యాస మొనరించుచో క్రమక్రమశః నీసంస్కృతి యతని చిత్తమున బలపడి యతనికి నిర్దుష్టమైన యుత్తమపరిపాక మేర్పడగలదు. కనుక ప్రాథమికాభ్యాసకుడు సైత మీ చెప్పబడిన యుత్తమాధికారి యాదర్శములనే యవలంబించి సాధనమునకు కడంగవలయుననుటయే తత్త్వవిదుల పరమాశయమై యున్నది. ప్రారంభకుడు యెద్దియో యొకసాధనమును పరమపురుషార్థమునకై యవలంబింప వలసినదే కదా! ఈ సాధనము జగద్బ్రహ్మ ప్రక్రియ ననుసరింపసిదై ఇతరవిధ మైనదగుచో అనగా సృష్టి భగవదాత్మకము కాదనియు, జడప్రకృతియే ఉపాదానమనియు భావించెడి సరణిలో గావింపబడెడి అభ్యాస మయినయడల

కలకాలము అభ్యసించినను ఈ దృష్టి పూర్ణబ్రహ్మదృష్టి కానేరదు. కాన ఈ సాధకునకు పూర్ణబ్రహ్మాధిగమము సంభవింపనేరదు. కనుక ఇట్టి భావప్రమాదము నెఱింగియే పూర్ణబ్రహ్మ నిష్ఠులగు మహాపురుషులు సిద్ధునియొక్క ఆదర్శములనే సాధకునకు సాధనములనుగా వ్యవస్థచేసిరి. కనుక పరమార్థసాధకుడు ఆ గంభమునుండియే భగవంతునియొక్క సర్వాత్మభావమనెడి అద్వైతాత్మనిశ్చయము తోడనే యజ్ఞ, ధ్యాన, దానాది సర్వక్రియాకలాపమును, సత్యాహింసాది సదాచారపద్ధతిని అభ్యసించుటయే నిర్దుష్టమైన శ్రేయోమార్గ మగునుగాని వేరొకటి గానేరదు.

నీవు, నేను, నాది, నీది యనెడి ద్వైతబుద్ధినే పెట్టుకొని, సంసారమును యధేష్టముగ ననుభవింపవచ్చుననెడి దుర్బుద్ధిగల వారల కీ యద్వైత భగవద్విశ్వాస వివేకములు సస్మృతములు గావని, మన రాగద్వేష ప్రవృత్తిశీలమే చాటుచున్నది గదా ! ఇట్టి రాగద్వేషప్రకృతిని మనము తిరస్కరింపగలిగిననేగాని, వైజెప్పబడిన పూర్ణబ్రహ్మ విశ్వాస వివేకములు మనకు కలుగజాలవు. అప్పుడుగాని యీ చెప్పబడిన సత్యాది సాధనాక్రమములను మన మవలంబింపజాలము. కనుక రాగద్వేషాది హేతువైన ద్వైతబుద్ధిని విడచి, సర్వము బ్రహ్మవిలాసమే యనెడి జగద్రబ్బహ్మబుద్ధిని పరమార్థసాధకు లందరును సంపాదింపవలయును.

శి. ప్రయోజన విచారము.

ఈ దృష్టిస్పృష్టిబోధ యనెడి జగద్రబ్బహ్మబోధయొక్క ప్రయోజనము ఉత్తమాధమాధికారుల కిరువురకును వారివారి

పరిపాకానుసారము చెందగలదిని సద్గురువుల సమన్వయమై యున్నది. ఎట్లన - ఉత్తమాధికారికి, ఈ జగత్తు బ్రహ్మమున కంటెను వేరైన పదార్థమేగాదు. బ్రహ్మముయొక్క- స్థితిగతులే జగత్తునకును స్థితిగతులై యున్నవి. కనుక 'ఆద్యత్రయం బ్రహ్మ రూపం జగద్రూపం తతోద్వయమ్ సన్మాలా సోమ్యేమాః ప్రజా స్సదాయతనా స్సత్ర్పతిష్ఠితాః' - ఇత్యాది వచనము రీత్యా, సర్వత్రా బ్రహ్మనిశ్చయముతో వ్యత్యాసకాలమున సాధకులును, సిద్ధులునుగూడ యధాప్రాప్తముగ జగత్తు ననుభవింపవచ్చును అనెడి సమాశ్వాసమునకై వేదాంత మీ జగద్రబ్బహ్మబోధను సమర్పించినది.

ఇక అధమాధికారి ప్రయోజన మెట్లన - ఈ యధికారి కృపణుడు, అనగా 'కృపణాః ఫలహేతవః' అని చెప్పబడిన బుభుక్షువు. ఈతనికి సంసారభోగములను యథాతఃముగా సనుభవింప వాంఛయుండదు. కాని, 'బ్రహ్మవిదాప్నోతి పరమ్' అనెడి వేదాంతనూక్తిని విని, తాను బ్రహ్మవేత్తగూడ కావలె ననెడి మనోరథముండును. ఇట్టివానికి, బ్రహ్మమే కామినీ కాంచనాది భోగ్యపదార్థములుగా నుండిన బాగుండునుగదా యని తోచును. ఈ కృపణబుద్ధిగలవాడు బ్రహ్మపరిణామము నపేక్షించుచుండును. విరక్తుడగువాడు మాత్రమే బ్రహ్మవివర్తము నపేక్షించును. ఇట్టి కృపణుడైన అధమాధికారికి వేదాంతము బ్రహ్మమునే సకలప్రపంచరూపమైనదానినిగ, పరిణామ ప్రక్రియతో కనబరచును. ఎట్లన - సముద్రము ఘనవీచీతరంగ

బుద్బుదాదికముగ నెట్లు పరిణమించునో, యట్లే బ్రహ్మము భోక్తృభోగ్యాది సకలజగద్రూపముగ పరిణమించునని బోధించును. బ్రహ్మవాంఛ గలవానికి సముద్రదృష్టాంతము బ్రహ్మకంటెను వేరగు ప్రపంచము లేనేలేదునుమా యనెడి వివేకమును తెలుపునుగాని, బ్రహ్మ ప్రపంచముల రెండింటిని ఒప్పుకొని, ఈ రెండింటికిని అనన్యత్వమును చెప్పుట కేర్పడినది కాదు. కృపణునిపట్లనో, బ్రహ్మ ప్రపంచముల రెంటిని ఒప్పుకొని, యీ రెంటికిని అనన్యత్వమును బోధించును

అట్లు కాగా ప్రకృత మేమన - కృపణుడు బ్రహ్మ పరిణామములైన భోక్తృభోగ్యములను, శాస్త్రోక్తకర్మోపాసనములచేసి, బ్రహ్మనుగ్రహమున సంపాదించి, యనుభవించును. అనుష్ఠానకాలమునగాని, అనుభవకాలమునగాని బ్రహ్మమును భోక్తయగు తననుండిగాని, తన భోగ్యమునుండిగాని విడగొట్టుకొననివాడుగ నుండును. “న తద్వ్యావృత్తి రతద్వ్యావృత్తిః” అని శ్రీమన్మధుసూదన సరస్వతు లీభావమునే “అతద్వ్యావృత్త్యాయం చకిత మభిధత్తే శ్రుతిరపి” అనెడి మహిమ్నస్తుతి వచనమునకు వ్యాఖ్యానావసరమున అతద్వ్యావృత్తిపదార్థమును పరిణామవివర్త్యభయ భావపరముగా కృపచేసిరి. ఇక నీ ప్రయోజనవిచారముతో గ్రంథమును ముగింతును.

ఉ ప స ం హా ర ము.

ఇట్లు సృష్టి దష్టి విధముగా జీవన్ముక్తియనెడి పరమ పురుషార్థము కలుగనేరదు గాన, దృష్టి సృష్టి విధానమైన

సర్వాత్మక బ్రహ్మద్వైత శ్రద్ధావివేకములనే సర్వసాధకులును సంపాదించవలసినది. ఇట్లైననేగాని, ప్రాణిమాత్రమున కంతకునూ సహజమైయుండెడి, సర్వజ్ఞత్వ సర్వశక్తిత్వాది వాంఛలు నరవేరవు. ఇట్టి సర్వాత్మక పూర్ణబ్రహ్మాస్థితనే, సర్వాత్మత్వ మహావిభూతి సహితమైన స్వతస్సిద్ధ ఈశ్వరత్వము సాధకున కావిర్భవించునని చెప్పబడినది.

ఇదియే శ్రీ గురుదేవులు ప్రబోధించిన

అద్వైత తత్వార్థ సారమైన

“శ్రీ శంకర హృదయము”

సమాప్తము.

